

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto IX.

Ljubljana, 12. avgusta 1937

Štev. 32.

Postave so kakor pajčevine; muhe drže, čmrilje izpuste.

Slovenski pregovor.

»DRUŽINSKI TEDNIK« izhaja vsak četrtek. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Gregoričeva ul. 27/III. Tel. št. 33-32. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — NAROČNINA: 1/4 leta 20 din, 1/2 leta 40 din, 1/1 leta 80 din. V Italiji na leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. Naročnino je treba plačati vnaprej. — ROKOPISOV ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo, za odgovore je priložiti za 3 dni znamk. — CENA OGLASOV: med besedilom stane vsaka enostopna petinast vrstica ali njen prostor (višina 3 milimetre in širina 55 mm) din 7.—. Med oglasi stane vsaka petinast vrstica din 4.50. Notico: vsaka beseda din 2.—. Mali oglasi: vsaka beseda din 0.50. Oglasni davek povsod se posebej. Pri večkratnem naročilu primeren popust.

Danes:
**Kako si sam napraviš
čoln za 300 din**
(Gl. str. 8)

Ce so vam dnevi prekratki

Na Dunaju je te dni izšla v nemškem prevodu na moč zanimiva knjiga ameriške pisateljice D. Brandove »Setz Dich durch!« ali prosta po naših: »Kako uspeš v življenju«. V tej knjigi si lahko vsakdo poišče koš dobrih nasvetov za odpravo svojih slabosti. Ljudje smo pač tako ustvarjeni, da svoje dobre sklepe le prehitro pozabimo, ker nam manjka trdne volje. Prav za krepitev volje je napisala pisateljica v svojem delu nešteto koristnih nasvetov. Naj se tudi mi nekoliko ustavimo pri njih!

Mnogi ljudje bi v življenju dosti dosegli, če ne bi toliko — govorili. Da, nič se ne čudite, prav nepomembno govoričenje marsikomu neverjetno škoduje, saj zapravi z njim dragocene minute, ki bi jih lahko s pridom uporabili za pouk ali pa zabavo. Tako imenovanim »klepetuljame«, ki jih tudi pri »krepkem sploščju ne manjka, svetuje pisateljica, naj se lepega dne odločijo, da bodo vsak dan govorili eno uro le tedaj, če jih bo kdo kaj vprašal. Pri tem naj se izogibajo raznih osebnih opomb, ki zavedejo vpraševalca v nova vprašanja.

Svoje misli moras obvladati, le tako se v vsakem, tudi nepričakovanem trenutku takoj znajdeš. Torej se lahko priučiš tudi prisebnosti, in sicer takole: vsak dan skušaj vsaj pol ure misliti samo na eno stvar, ne da bi ti misli uhajale drugam. Seveda bo to sprva težko, zato prični pri malem, s petimi ali desetimi minutami. Najprej delaj te miselne vaje doma, kjer si docela sam, pozneje jih pa vadi tudi v družbi, na primer na poti v službo, v vlaku itd.

Ali si že opazil, kako radi ljudje o sebi govorijo, o svojih doživljajih, o svojih težavah in o svojem veselju? Prav to šibko stran lahko spretno izrabiš pri sklepanju novih znanj. In tako je pisateljica vpletla med neštete drobne nasvete tudi prebrisanost in koristno navodilo nekega Francoza iz XVII. stoletja: kadar se spoznaš s tujim človekom, počakaj, da on prvi spregovori. Pusti ga govoriti, dokler ti nehoče ne pove o sebi vsega, kar je potrebno, da navežeš prijeten in zabaven pogovor — pogovor, ki ne bo ugajal samo tebi, temveč tudi njemu. Tako si boš kaj lahko pridobil zaupanja in naklonjenost docela tujih ljudi.

Morda poznaš lepo, staro resnico, ki pa velja tudi za sodobne ljudi: »Red je človekova prva dolžnost.« Red, nekak gibek, smotrni red uglaši pametnemu človeku marsikatero trdo pot. Zato se zmerom in ob vsaki priložnosti spomni tega pregovora. Uredi si življenje po načrtu in nič več ne boš tožil nad prekratki dnevi. Ni treba, da bi zato vse svoje delo na glavo postavil, gotovo boš novi načrt lahko prilagodil svojemu navadnemu življenju.

Vsakdanji načrt rednega in preudarnega izobraženca naj poteka nekako takole:

- 1/7.—1/8. zajtrk in časopisi,
 - 1/8.—8. pošta,
 - 1/9.—12. služba itd.
- Prav na zabaven, a na dokaj strog način si lahko odpraviš razne ukoreninjene razvade s posebnimi lističi, na katere napišeš razne zapovedi. Na primer: napiši si deset lističev z vsemi mogočimi zapovedmi:

Razgled po svetu

Neustrašni duhovniki

Po iztrebitvi marksizma in židovstva je Hitler napovedal boj obema nemškima cerkvama. — Pogumno odprto pismo pastora dr. Dibeliusa Revizija nemške cerkvene politike?

V Ljubljani, 11. avg.

Ko je prišel pred štirimi leti na Nemškem narodni socializem na krnilo, je bilo njegovo prvo geslo vdušitev socialne demokracije in komunizma in iztrebitev židovskega elementa iz nemškega naroda. I eno drugo se je Hitlerju na videz posrečilo; kajti čeprav je danes nemški marksizem na tleh, si niti še tako zaslepljen hitlerjevec ne bi upal trditi, da je sedanji režim spréobrnil toliko milijonov zmernih in skrajnih levicárjev v pravoverne naciste in da ne bi socialisti in komunisti spet prišli do velike besede tisti mah, ko bi narodnemu socializmu odklenalo. Ista je z židovstvom.

Seveda ta trenutek ni važno, ali je Hitler oba svojo najhujša nasprotnika zares ugnal ali samo na videz; važno je le to, da se nemški »führer« čuti že leto dni tako močnega, kakor ni bil pred njim ne Viljem II. ne železni kancler Bismarck. In v zavesti te svoje neizmerno moči je sklenil (po Bismarckovem zgledu) napovedati boj še tretjemu nasprotniku — cerkvi.

Tedaj se je pa prvič v zgodovini tretjega rajha pokazalo, da sedanji nemški oblastniki niso dobro izmerili sil. I katoliška i protestantska cerkev sta se Hitlerju postavili po robu — nezasišani dogodek v deželi, kjer nismo vsa ta leta diktature brali niti o enem uporu marksizma, niti o enem samem

Za »požeruhac, ki bi radi shujšali: »Dvanajst ur ne bom jedel.«

Za »klepetulje«, ki nikoli ne vedo, kdaj naj nehajo pogovor: »Ves dan ne bom načerjal pogovora, temveč bom samo odgovarjal, kadar me bo kdo kaj vprašal.«

Za »zaspance«, ki se jim kupiči delo, ker prepozno vstajajo: »Vso noč bom bedel in delal.«

Te lističe vtakni v deset enakih ovitkov, vsak teden pa enega odpri in tisti dan izpolni zapoved, ki je napisana na njem. (Čeprav morda ne spadaš med »požeruhac«, se ne boj, da bi ti takle 12urni post škodil, ako ga že izžrebaš; tudi ena sama neprispšana noč te ne bo spravila v grob, če si količkaj zdrav.)

Seveda sestavi zapovedi tako, da bodo res popravljale in kresale tvoj značaj, prav tam, kjer mu manjka ostrosti. Vsak človek ima svoje napake, torej bodo imeli tudi lističi pri vsakem človeku druge zapovedi.

Gotovo vam bodo ti nasveti všeč, saj so tako ljubki in lahki. Seveda pa ne smete ostati le pri »dobrih sklepih«; če hočete res imeti v življenju uspeh, morate kar brž stisniti zobe in resno prijeti za »delo!«

n

General Miaja, dosedanji vrhovni poveljnik madriške fronte (na sliki) je moral zaradi neuspeha ofenzivne podrejenega mu generala Listra pri Bruneti prepustiti svoje mesto polkovniku Ortegí, sam je pa prevzel poveljstvo republikanskih čet v ogroženem odseku pri Teruelu.

še tako nedolžnem poskusu atentata na voditelje današnje Nemčije. Pokazalo se je, da je cerkev tudi med versko tako mlačnim nemškim ljudstvom

Bela Kun, vodja sovjetske vstaje na Madžarskem tik po svetovni vojni in do nedavnega načelnik tajnega oddelka komunistične internacionale v Moskvi, je prišel v nemilost pri Stalinu. Po najnovejših poročilih ga je dal sovjetski diktator aretirati.

mного globlje zasidrana kakor socialno še tako utemeljen socializem. Pokazalo se je — in tega tudi noben pošten svobodomislec ne more zapisati brez občudovanja — da so nemški duhovniki, i katoliški i protestantski, imeli mnogo večji pogum, tvegati svobodo v boju za svojo idejo, kakor voditelji nemškega socializma in skrajnega marksizma. Resda življenja samega niso tvegali — čeprav je zadnja štiri leta krvniška sekira v Nemčiji zelo v časteh, so se pri duhovniških obsodbah tajna sodišča s strahom ustavila zgolj pri zapornih kaznih — toda tvegali so vendarle; in kdor tvega, mu gre čast.

Najsenzacionalnejši duhovniški proces zadnjih mesecev je nacistična Nemčija naperila proti pruskemu protestantskemu pastору dr. Dibeliusu. Obtožila ga je, da se je predrznil napisati odprto pismo hitlerjevskemu cerkvenemu ministru Kerrlu.

Neustrašni pastor je res napisal

takšno odprto pismo na naslov svojega ministra; in vsemu preganjanju nemške tajne policije na kljub so to pismo skrivaj razdelili vsem protestantskim cerkvam.

V tem pismu pobija dr. Dibelius nič več in nič manj kakor ideologijo hitlerjevstva s Hitlerjevo knjigo »Mein Kampf« vred. Minister Kerrl je namreč nekoč izjavil, da ne gre, da bi bili Nemci kristjani, saj je bil Kristus Žid. Res, je, pravi dr. Dibelius, Kristus je bil Žid, to nas nedvomno uči sv. pismo nove zaveze. In če hočete nam pastorem prepovedati, da bi to učili, vam odgovorimo, da si dá evangelski pastor samo od božje besede prepisovati, kaj bo pridikal; in če bo že moral izbirati, komu naj se pokori, bo bolj poslušal Boga kakor ljudi.

V normalnih razmerah bi bila v vseh kulturnih državah takšna izjava tako vsakdanja, da bi bilo škoda prostora zanjo; če jo danes navajamo kot primer duhovniškega junaštva, samo zgovorno pokažemo, kako zelo so se spremenile razmere v povojnem svetu sploh in v tretjem rajhu še posebej.

Če učimo otroke zjutraj — pravi dr. Dibelius dalje — da je sv. pismo božja beseda, in če jim popoldne vte-pajo v glavo, da je njihovo sv. pismo Hitlerjev »Mein Kampf«, mora pa nekdo spremeniti svoj nauk. Kdo? Gospod minister zahteva, da evangelska cerkev ne sme biti država v državi. Prav! Toda kakor hitro hoče država postati cerkev in imeti oblast nad človeško dušo, smo se po Luthrovem nauku dolžni temu upreti. In tako bomo tudi storili!

In zdaj pride senzacija: sodišče je dr. Dibeliusa oprostilo! Državni pravnik sam ni bil zahteval več kakor samo šest mesecev zapora.

Pri razpravi je obtožen pastor izjavil, da ne preklíče v inkriminiranem odprtem pismu niti besedice. Pripomnil je, da je prepis pisma najprej poslal državnim pisarni in ministrom v Neuráthu in Schwerin-Krosigku. Šele ko je zaman čakal na odgovor, je dal pismo razdeliti po cerkvah.

Poročevalci angleških listov so pisali, da je minister Kerrl igral pri razpravi dokaj klavirno vlogo. Izjavil je, da je »v tretjem rajhu nedopustno pisati ministrom odprta pisma«. Druge navedbe obtoženega pastora je pa kratko in malo utajil.

Iz oprostilne razsodbe sklepajo v poučenih krogih, da misli Hitler revidirati svojo politiko nasproti obema krščanskima cerkvama in da je pripravljen v ta namen tudi Kerrla

ROMUNSKI KRALJ V JUGOSLAVIJI

Pretekli dni se je pripeljal v Jugoslavijo romunski kralj Karol. Najprej se je ustavil na Brdu pri Nj. Vis. namestniku Pavlu in kneginji Olgi. Ljudstvo ga je navdušeno sprejelo. Iz Slovenije je kralj Karol odnesel kar najlepše vtise.

Nato se je romunski vladar odpeljal k svoji sestri Nj. Vel. kraljici Mariji v gradič Miločer pri Celinju in je nekaj dni ostal pri njej v gosteh. Vračajoč se iz Miločera se je te dni ustavil v Splitu. Mesto je bilo za njegov sprejem okrašeno z jugoslovanskimi zastavami. Ob obali ga je sprejela častna četa vojaštva z godbo in zastavo. Kralj je nato odšel peš po mestu in si je ogledal razne zanimivosti. Po ogledu Splita se je kralj odpeljal z motornim čolnom v Trogir in si ogledal tamkajšnje znamenitosti, potem je pa odšel dalje v Divulje in od ondod v Kaštel Stari. Povsod so ga navdušeno sprejeli, on sam se je pa o lepota naše Dalmacije izrazil zelo poljudno. S kaštelanske postaje se je romunski kralj potem odpeljal z dvornim vlakom proti Zagrebu.

NAŠ TELEFONSKI PROMET S TUJINO

Te dni se je v poštne ministristvu končala konferenca o tranzitnem telefonskem prometu. Po soglasnem dogovoru pojde v bodoče novi romunski telefonski promet z Italijo, Švico in Grčijo čez Jugoslavijo. V ta namen bodo zgradili med Bukarešto in Beogradom nove telefonske proge na visokofrekvenčne telefonske naprave. S to instalacijo bo dobil Beograd direktno progo z Bukarešto.

Pristojbine za telefonski promet med Jugoslavijo in omenjenimi državami bodo ostale iste, za tranzitne pogovore med Rumunijo, Italijo in Švico in obratno bo pa dobila Jugoslavija 3'40 zlatega franka za trinitutni govor, za govore med Romunijo in Grčijo in obratno pa 3'40 zlatega franka.

Naprave za novi telefonski promet bodo dograjene najkasneje v šestih mesecih.

V DUBROVNIKU JE LETOS ZELO VELIKO TUJCEV

Tujski promet se je letos v Dubrovniku znatno popravil. Letoviščarjev je v mestu mnogo več kakor lani. V zadnjem času je skoraj vsak teden pripeljal parnik po več sto tujcev. Med drugimi je priplul tudi iz Newyorka parnik s 650 izletniki, po večini Američani. Gosti so si ogledali mešne zanimivosti, potem so pa nekateri izmed njih odšli na izlet v bližnjo okolico. Agencija Deloni jim je dala posebne vodnike. Kmalu nato se je zasedal pred Dubrovnikom še en parnik iz Amerike z več sto tujcev.

Prihodnji teden pa pričakujejo v Dubrovniku neki izletniški parnik iz Italije; z njim se bo pripeljalo iz Napolija 150 tujcev.

žrtvovati. Spričo žalostne vloge, ki jo je minister igral pri procesu, bi bil tak razplet afere — pravijo v istih krogih — edini pravilen.

Observer

K bojem na Kitajskem: japonska pehota potuljira po tientsinskih ulicah, pod pretvezo da je tamkajšnja japonska kolonija potrebna njenega varstva.

Po bojih za Bruneto (pred Madridom): pogled na brunetsko pokopališče po zavzetju vsega razbitega mesta po nacionalističnih oddelkih.

ZRČALO

naših dni

Za prispevek v tej rubriki plačamo 20 din

»Luksus«

»Za dalj časa kupujem kruh v neki špicerijski trgovini. Sama ne vem kdaj in kako sem opazila, da so žemlje v tej trgovini nekam majhne. Najprej sem si mislila, da so bolj vpečene, toda večkratni nakup me je prepričal, da se motim.

Nisem dlokocepska, toda lepega dne sem položila eno teh znamenitih žemelj na tehtnico; kazalec se je ustavil pri šestih dekah.

Pri nekem peku sem kakor slučajno vprašala, koliko tehta navadna žemlja.

»7 klg.« mi je vljudno povedala prodajalka.

Seveda sem se brž pritožila v trgovini, kjer kupujem kruh. Trgovka mi je obljubila, da bo vprašala peka, zakaj ima tako slabo mero.

Drugi dan sem že zgodaj hitela v trgovino po kruh in po poljansko. Že na vratih me je sprejela trgovka s korenitim poukom:

»Pek je rekel, da so dandanes žemlje luksus, če hočete biti siti, pa kruh jejte!«

Torej žemlja je luksus! Zato gre menda ljubeznivemu peku pri njih še posebna, luksusna doklada na normalni dobiček. Ena deka pri sedmih, to da vrh rednega zaslužka dobrih 14% luksusnega dobička — pa pravimo, da je kriza!

»Klanjam se, gospa!«

Šla sem v manufakturno trgovino. Vstopim in pozdravim: »Dober dan! Stopim k prodajalcu, izberem, kar želim; medtem pa pride neka mestna gospa in z vseh strani se sliši: »Klanjam se, gospa!« V trgovini je bila samo par minut in že je odšla. Medtem sem pa tudi jaz že izbrala in plačala 104 din. Gospa, ki so se ji vsi klanjali, ni niti za dinar nakupila, a jaz, revno kmečko dekle, sem brez klanjam se kupila za 104 din.

Mislím, da spada tudi to v zrcalo naših dni.

Moderna kupčija

Doživela sem zanimivo srečanje z današnjim rojenim trgovcem:

Prodajala sem v neki ljubljanski starinarni dobro ohranjen otroški voziček.

»Tri sto dinarjev dam zanj,« je odločila gospa.

Voziček me je stal 1300 din. Odločila sem se ponudbo in odšla iz trgovine. Na pragu pa srečam zajetnega gospoda.

»Vi morda prodajate voziček, mlada gospa? Jaz ga pa kupujem. Kakšna sreča! Koliko pa zahtevate zanj?«

V poplavi njegovih besed se nisem takoj spomnila primerne cene.

»Štiri sto dinarjev, ne več ne manj,« je priganjal kupec med vrati, menda bova vendar sklenila kupčijo!

Pomislila sem: v trgovini ne dobim zanj več kakor tri sto dinarjev, tako bom vsaj sto dinarjev prislužila. In privolila sem.

Naključje me je nekaj mesecev pozneje zaneslo v isto trgovino, to pot k nakupovanju športnega otroškega vozička. In kaj zagledalo moje začudene oči? Tam v kotu stoji moj voziček s ceno 700 din, ob njem pa gospodar — nihče drugi, kakor moj tedanji vsiljivi kupec med vrati.

Pa recite, da ni to svojevrstna kupčija, ko nastopa gospodar trgovine v vlogi prodajalca in kupeca!

Majhna pikantnost: v vlogi kupeca je takrat rekel gospodar o svoji trgovini: »Kaj boste tem oderuhom prodajali!«

P. S.

Reklama za naše razmere

Gotovo vam je znano, da se je vrtil dne 1. avgusta kolesarski izlet v Postojno, pridružili so se mu pa tudi potniki z avtobusi.

Ni vam pa najbrže znano, kakšni avtobusi so bili potnikom na razpolago. Omenim naj samo tole: Ko smo se vračali iz Postojne čez Planino v Ljubljano, je deževalo, in potniki, sedeči v avtobusih, smo imeli vsak nad sabo razprostrt dežnik. Kaj so si morali misliti v Italiji, če so nas videli sedeče v avtobusih z razprostrtimi dežniki! Ne mislite, da smo jih imeli razprostrte zato, ker je zunaj deževalo; ne, ampak zato, ker je imel vsako izmed potnikov nad sabo curek deževnice, ki jo je puščala streha.

Kdo je bil kriv, da smo imeli tako slabe avtobuse, ne vem, zdi se mi pa, da vodstvo izleta nikakor ne, saj je uvažalo v dnevnih časopisih toliko pohval. Morda smo bili pa potniki sami krivi?!

A. T.

Brije se, ponočujie, kvartá... ...in za fante ne mara: tako se je izprevrгла v moškega še nedavna vaška lepota Veruna

(rž-č) Mionica, avgusta.

Med svetovno vojno je bilo v ujetništvu mnogo naših fantov in mož. Nekateri so svojim ženam in dekletom ostali zvesti, drugi so nanje pozabili. Spoznavali so se s tujkami, zaljubili so se vanje in se poročili z njimi. In ko so se po svetovni vojni vračali domov, je marsikdo pripeljal s seboj že celo družino.

Tudi Zivorad Vukičević iz Gornjega Lajkovca pri Mionici (Srbija) je bil dolgo časa v ujetništvu. Tu se je kmalu zaljubil v lepo vdovo Justino in se je z njo tudi poročil. Plavalasa Čehinja je prinesla v zakon ljubko malo deklico Veruno.

Ko se je pred devetnajstimi leti Zivorad vrnil z ženo in ujetništva, je imela mala Veruna komaj sedem let. Takrat pač nihče ni slutil, da bo življenje tega plavalasega dekletca tako čudno potekalo.

S časom se je deklica razvila v lepo vitko mladenko in je s svojo izredno

lepoto zbujala veliko pozornost pri moških. Poleg mnogih drugih se je vanjo zagledal tudi njen oče Zivorad. Priznal ji je svojo ljubezen in jo je začel siliti k intimnemu razmerju. Veruna je vselej odločno zavrnila take zahteve, zato je med njima često prišlo do ostrih preprirov. Ljubosumni očim ni mogel mirno gledati, kako so mladi vaški fantje snubili njegovo pastorko. In nekega dne, ko je njegova ljubosumnost priklopala do vrhunca, je ubil svojega soseda Milenka Mušteriča. Zato so ga obsodili na nekaj let ječe. Preden je pa odšel v zapor, se je hotel Veruni maščevati. Meni nič tebi nič jo je zvezal in ji postrigel njene lepe plave lase.

Kmalu potem se je Veruna poročila. Toda njen zakon ni trajal dolgo. Po poroki je namreč postajala čedalje bolj čudna. Žensko delo ji ni dišalo in zakonske dolžnosti so ji bile španska vas. Posledica je bila, da jo je mož zapustil.

Po nesrečnem zakonu so se na njej začele javljati vidne fiziološke spre-

membe. V nekdanji nežni plavalaski so začele prevladovati moške lastnosti. Preobekla se je v moškega, ostrigla si je lase, kadila je, popivala in celo kvartala. Izraz njenega obraza je postal čedalje bolj moški in bivše nežno dekle se je kmalu moralo tudi briti. Spolno življenje je ne mika, čeprav je po njeni izjavi še vedno samo ženska — vzlic temu da je ženskost docela izgubila. Ljubi samo veselo in razposajeno življenje.

Zdaj je Veruna natakak v neki vaški gostilni v Breždju blizu Mionice. S posevno poveznjeno šajkačo na glavi, s tesnimi hlačami in s cigareto v ustih živi med moškimi v vzdušnem gostilniškem zraku. Ženske družbe se izogiba. Na plesih vodi kolo in kadar pogleda malo globlje v kozarec, postane dobre volje in tedaj poje in razbija kozarce...

Gostje, ki slučajno zaidejo v vaško gostilnico v Breždju, kjer jim postreže vitki mladenič s cigareto v ustih, niti ne slutijo, da je ta zaht fant — nekdanja lepota Veruna.

Prebivalstvu dravske banovine!

Banska uprava dravske banovine je 4. avgusta t. l. izdala tale proglas:

»Letošnje poletje so toča in druge ujme uničile v mnogih krajih dravske banovine skoraj vse poljske pridelke. Do sedaj je prizadetih 10 srezov. V nekaterih krajih je bilo neurje tako silovito, da so uničeni vsi posevki. Sadno drevje je popolnoma okleščeno. Uničena je zlasti koruza, krompir, proso, in ajda, ponekod tudi pšenica, rž, ječmen in oves.

Poleg razdejanja na poljskih sadežih, v sadonosnikih in vinogradih je povzročila toča ponekod tudi na stavbah ogromno škodo. Pobila je mnogo šip in razbila na strehah opeke. Vihar je razkrival strehe in podiral kozolce. Nalivi so uničili in razrili ceste in pota, tako da je promet po teh krajih otežkočen.

Škoda je ogromna. Do zdaj je uradno ocenjena na približno 60 milijonov dinarjev. To je tako občuten udarec za naše kmetско gospodarstvo, da se bodo posledice še dolgo občutile.

Naše kmetско prebivalstvo je obupano. H kraljevski banki upravi prihaja čim dalje več prošelj, iz katerih je razvidna silna beda prebivalstva poškodovanih krajev. Prizadeti so najbolj ravno oni predeli banovine, v katerih živi največje prebivalstvo.

Kraljevska banska uprava bo iz svojih sredstev, kolikor so ji na razpolago, skušala vsaj malo olajšati gorje. Naprošena je tudi kraljevska vlada, da podpre poškodovane kraje.

Ta sredstva pa ne bodo zadostovala za pokritje najnujnejših potreb. Zato je dolžnost vsakogar, da prisloži v tej veliki stiski na pomoč našemu kmetu, ki sicer ne prosí nikoli podpor.

Zaradi čim uspešnejše izvedbe pomožne akcije sem odredil poslovanje posebnega osrednjega pomožnega odbora, ki bo posloval pri tujakih kraljevski banki upravi. Ta odbor bo zbiral sredstva in jih nato razdeljeval med poškodovance v prizadetih krajih.

Pozivam zato vso našo javnost, zlasti pa gospodarske kroge, da prisložejo na pomoč našemu kmetu. Potrebna je izdatna in hitra pomoč. Poleg denarnih podpor so dobro došle tudi podpore v živilih, obleki in tudi v živinski krmí.

Vsa sreska načelstva imajo navodila glede načina zbiranja podpor. Zato naj zlasti tisti, ki nameravajo prispevati v naravi, prijavijo svoje podpore pristojnemu sreskemu načelstvu. Denarne podpore naj se na nakazujejo Hranilnici dravske banovine v Ljubljani za račun osrednjega pomožnega odbora za kraje, oškodovane po toči.

Ban: dr. Natlačen I. r.č

■ Najstarejši jugoslovanski časnikar Jovan Hubert je umrl te dni v Subotici. Pokojnik je veljal za zelo dobrega in vestnega novinarja in je med meščanstvom užival velik ugled.

■ Ministrstvo za gradbe je banki upravi v Splitu odobrilo kredit 9 milijonov dinarjev. Denar bodo v glavnem porabili za izsuševanje imotekega, sinjekega, vrgorskega in mostarskega polja, nekaj ga pa pojde tudi za gradbo cest, vodnjakov itd.

■ V židovski bolnišnici v Subotici so se dozdale smeli zdraviti samo židovski bolniki. Te dni je pa ministrstvo socialne politike izdalo odlok, da se zme v njej zdraviti vsak bolnik ne glede na vero.

■ Kakor v Sloveniji in v drugih krajih naše države, tako so tudi v Dalmaciji napravile vremenske neprilike ogromno škodo. V nekaterih krajih so vinogradi popolnoma uničeni. Škoda cenijo na pet milijonov dinarjev.

■ Beograjski industriji so si ustanovili nabavljano zadrugo, ki bo postala menda največji čimtelj v naši industriji. Namen te zadruge je, nabavljati s skupnimi nakupi potrebno blago za člane. Dozdaj šteje zadruga 93 članov. Ustanovni občni zbor je izvolil v načelstvo 12 članov iz Beograda, 3 mesta so pa pridržana industrijem iz drugih krajev.

■ Zlatonosni pesek so začeli kopati na peščenih nasipih reke Lašve blizu tovarne žigalic v Dolcu pri Sarajevu.

■ Skladatelj Stevan Sijački je dobil iz Amerike pismo brez imena. Na njem je bila samo njegova karikaturna slika, spodaj je bilo pa napisano: »Skoplje, Vardarska banovina, Jugoslavija.« Pismoša je po karikaturi takoj vedel, komu mora pismo izročiti.

■ Novosadska policija je prijela Soferja Josipa Fisterja, ki je pred štiri leti ukradel v Beogradu avtomobil nemškega društva za montiranje motov. Za takrat so Fisterja dolgo časa iskali, potem se je pa za njim izgubila vsaka sled. Navsezadnje je tišek vendarle padel v roke pravice.

■ V samonimnem namenu je popila večjo količino žveplene kisline Agneza Rupčićeva iz Kneževih Vinogradov blizu Osijeka. Nesrečno ženo so še o pravem času rešili in jo prepeljali v bolnišnico. Tu si je v razbilim steklom prerazela trebuh, tako da ji je drob skoraj izpadel. Kmalu nato je kljub skrbni zdravniški pomoči v strašnih bolečinah izdihnila.

■ Ker mu je ženo ubila strela, se je obešil Anđel Mitrović iz Stragova pri Kavadarju (Srbija). Mož bridke izgube zvele zakonske družice ni mogel preboleti.

■ Z dvema streloma je hotel ubiti svojo ženo Jože Vukić, pesnik in slavni podjetnik v Srednjaku blizu Karlovca (Hrvaška). Njegova žena je slovela za najlepšo žensko v vasi. V zakon je prinesla lepo doto, toda mož se je še nadalje sestajal s svojo prvo ljubico Ljubo Baltevičevno. To je med zakonca rodilo pogoste prepire. Te dni se je mož pozno ponoči vrnil od ljubice in je na spečo ženo sprožil dva strela. Na srečo je Pavica še o pravem času ušla iz sobe, sicer bi bila gotovo pod odejo izdihnila.

KO BI MOŠKI VEDELI...

tedaj bi pravočasno začeli negovati svoje zobe. Zobni knien se ne vidi, ker tihi za zobmi! Zato čistite Vaše zobe vedno z zobno kremo Sargov KALODONT, ki ima v sebi učinkoviti dodatek sulforicit oleat dr. Braunlich. S tem odpravite polagoma vendar zanesljivo zobni kamen in preprečite, da se naredi drug. Za izpranje in razkuževanje ustna voda Kalodont.

■ Z nožem sta se obklala zaradi dekleta dva bližnja sorodnika, Dušan in Nikola Krstić iz Kunovice blizu

Banka Baruch

11. Rue Auber. PARIS (9e)

Odpremlja denar v Jugoslaviji najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrší vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune Belgija: št. 3064-64. Bruxelles Holandija: št. 1458-66. Ded. Dienst Francija št. 1117-94. Paris; Luxemburg: št. 5967. Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Niša (Srbija). Dušan se je namreč poročil z dekletom, ki jo je ljubil tudi Nikola, in ondan sta si oba tekmeča zato skočila pred cerkvijo v lase. Nedoma sta zgrabila za nož in stali tako dolgo udrihala drug po drugem, dokler se ništa okrvavljena zgrudila na tla.

■ Za 40 dinarjev je splezal na visoko skalo 18letni pleskar Aleksander Dimij iz Skoplja. Med prepevanjem mu je spodrsnilo in fant je strmoglavil 200 metrov globoko v prepad ter se na mestu ubil.

■ Na sestanku je dobila srčni napad sarajevska natakarka Anita Šeftikova. Pri pregledu so ugotovili, da je mladenka vso noč prebila z nekim moškim iz Reljeva. Od prevelikega razburjenja je dobila srčni napad in nato jo je zadela kap.

■ Od strahu pred grmenjem je sredi ceste umrla med silno nevihto bojazljiva kmetica Cveta Nikolićeva iz Botuna pri Ohridu. Ko je nevihta minila, so jo kmetje našli mrtvo na cesti.

■ Utonil je v 20 m globokem jarku 60letni kmet Kamber Sinanović iz vasi Rečane pri Gostivarju (Srbija). Vrača ječega se s polja ga je vrgla božjast, da je padel v jarek, odkoder so ga po treh urah potegnili mrtvega.

■ Avto je povozil na poti iz Sarajeva proti kopališču Hidži delavko Žuzo Gojo in ji zlomil roke, noge in nekaj reber. Preiskava je ugotovila, da je nesreče kriv popolnoma pijani Sofer, ker je z divjo hitrostjo drvel po cesti. Nesrečencu so takej odpeljali v bolnišnico, vendar ni upanja, da bi ostala pri življenju.

Nadaljevanje iz 5. stolpca

zultat negativne. Za pregled zastran izparivajočih strupov se je vzelo 10 kub. cm tekočine. Po destilaciji se je ugotovilo s splošnimi reakcijami formalin.

Z detrakcijo se je ugotovila navzočnost 2,7% formaldehida, kar ustreza 6,75% formalina. Ker je pa formalin sredstvo za konserviranje in hkratu strup, je laboratorij zahteval preko prof. Ignjatovskega tele podatke: ali se ga je kaj dodalo za konserviranje tekočine. Prof. Ignjatovski je izjavil, da je dodal formalin in da ga zmerom v praksi uporablja za ohranitev materiala.

Zaradi biološke preiskave zastran zastrupljenosti izbljuvka so v kemijsko-bakteriološkem oddelku centralnega higienskega zavoda napravili na živalih poskuse, in sicer s tekočino izbljuvka, ki ga je prof. Ignjatovski dal kemijskemu oddelku. Napravili so tri različne poskuse z izbljuvkom in eno kontrolno preizkušnjo samo z raztopino formalina iste koncentracije, ki je bila dodana izbljuvku po poročilu gosp. Ignjatovskega za ohranitev materiala.

Na podlagi teh proučevanj je bakteriološko-epidemiološki oddelk centralnega higienskega zavoda dal tole izjavo:

Na temelju gori navedenih izsledkov mislimo, da poslana tekočina Pov. kem. št. 9 z dne 23. julija v stanju, v katerem se je ta dan in pozneje nahajala, ne vsebuje nikakih strupenih elementov, ki bi se mogli dokazati na živalih, v gori navedenih dozah. Dokazan je samo formalin, ki se je pred preizkušnjo nalašč dodal tekočini v svrhu konserviranja.

To so rezultati, do katerih je prišla s svojim dosedanjim proučevanjem uprava mesta Beograda in ki jih daje javnosti na znanje. Iz uprave mesta Beograda II. št. 3967. (Agencija Avala)

Uradno poročilo o vzrokih smrti patriarha Varnave

Beograd, 5. avgusta.

Ker so se ob smrti patriarha Varnave razširili glasovi, da je patriarhova smrt posledica zastrupljenja, je upravnik mesta Beograda odredil, da se zbero zdravniške izjave vseh zdravnikov, ki so zdravili njegovo Svetosti in da se na podlagi teh zdravniških sodb ugotovi dejansko stanje in uvede zakoniti postopek.

Z nalogom upravnika mesta Beograda Pov. št. 198 z dne 2. avgusta 1937 se je odredilo, da se zdravnik dr. Aleksander Ignjatovski, dr. Lazar Stanojević, dr. Dimitrije Antić, vseučiliški profesorji, in dr. Andra Nikolić, šef živčnega oddelka, doktor Nikolajević, dr. Rudolf Kobal, sanitetni brig. general, dr. Zdravko Nižetić, šef očesnega oddelka, doktor Aleksander Vukovalja, primarij sploš. drž. bolnišnice in dr. Simeon Popov, ki jih je sam sveti sinod naprosil, da so zdravili pokojnega patriarha Varnavo, takoj pokličejo na upravo mesta in da tu pred oblastjo pismeno izjavijo:

1. Za kakšno boleznijo je bolehal pokojni patriarh Varnava.

2. Kaj je bil vzrok njegove smrti.

3. Ali so ugotovili, da je pokojni patriarh Varnava kdaj imel isto ali podobno bolezen, in ali je zadnja bolezen bila v vzročni zvezi z boleznimi prejšnjih let.

4. Ali je šlo za kakšno zastrupljenje in kakšne vrste, in posebej a) prehranitvenega značaja zaradi pokvarjene hrane, ali b) avtointoksikacija kot posledica strupov v organizmu zaradi obolenosti raznih organov, ali c) je bilo pa namernega značaja.

5. Ako je bilo namerno zastrupljenje, na podlagi česa se to sklepa in s čim in kako se je izvršilo.

6. Ako je obstajal sum kakšnega namernega zastrupljenja, da izjavijo, zakaj niso stvari prijavili pristojni oblasti.

7. Da izjavijo na osnovi poteka in značaja bolezni, ali je pokojni patriarh Varnava umrl naravne smrti, ali je pa smrt nastopila kot posledica namernega zastrupljenja.

Gori navedeni zdravniki so dolžni takoj po obvestilu o tem nalogu dati zahtevano izjavo.

Ta nalog upravnika mesta Beograda so sporočili v podpis vsem gori navednim zdravnikom izvzemši Nižetića in Popova, ki se mudita zunaj Beograda.

Dne 2. avgusta dopolne so se sestali podpisani zdravniki in so dali upravniku mesta Beograda tole pismeno izjavo:

Glede na nalog upravnika mesta Beograda Pov. št. 198 z dne 2. avgusta 1937, si usojamo tole odgovoriti na zadana vprašanja:

ad 1. Nj. Sv. blagopokojni patriarh Varnava je bolehal za alimentarno zastrupitvijo prebavnih organov z reperkusijo na centralni in periferni živčni sistem.

ad 2. Neposredni vzrok smrti je bilo obojestransko vnetje pljuč in slabo srce.

ad 3. Ta obolenost ni v neposredni vzročni zvezi z njegovimi prejšnjimi boleznimi, toda glede na to, da je Nj. svetost prej večkrat bolehal na obolenju organov za prebavo, se more domnevati, da je obstajalo splošno nagnjenje za trebušna in črevesna obolenja.

ad 4. Zastrupitev je nastopila po prehranitveni poti, iz anamnesticnih podatkov se pa ni moglo sklepati na kakšno namerno zastrupitev in tudi ni bilo suma za to.

ad 5. Odgovor na točko 5. je že v točki 4.

ad 6. Kakor se vidi iz točke 4., ni bilo suma za namerno zastrupitev in zato nismo stvari prijavili.

ad 7. Odgovor na točko 7. je že vsebovan v prejšnjih točkah.

Beograd, 2. avgusta 1937.

Univ. prof. A. Ignjatovski-I. r., dr. Nikolajević I. r., prof. Antić I. r., sanitetni brigadni general dr. Rudolf Kobal I. r., dr. Laza Stanojević I. r., univ. prof., dr. Andra Nikolić I. r., šef živčnega oddelka, dr. Aleksander Vukovalja, šef notranjega oddelka I. r.

Razen tega je na zahtevo prof. Ignjatovskega, ki je zdravil pokojnega patriarha Varnavo, da se prouči in dožene možnost namerne zastrupitve, centralni higienski zavod, ki mu je prof. Ignjatovski osebno izročil 17. julija izbljuvek Nj. Svetosti v količini 50 kubičnih cm, izvršil vse strokovne preglede in analize in navaja v svojem poročilu glede kemijske proučitve zastran kovinskih strupov, da je bila preiskava kovinskih strupov, ki nastanejo v obliki oborin žveplovodika, negativna. Poročilo izključuje tudi prisotnost arsena. V filtratu so po izločitvi žveplovodika preiskali tudi vse ostale kovinske strupe in je re-

Nadaljevanje v 4. stolpcu pod črto

Tragedija ljubezni

Ker se ništa mogla vzeti,

sta zbežala iz življenja

Njuno truplo so oglodale ptice in gozdne živali

(-č) Solun, avgusta.

Dva mlada človeka, lepa telovadna učiteljica Keti Ververijeva in Jurij Fisteris, študent filozofije in pesnik, sta se bila spoznala v nekem kolegiju in sta se na prvi pogled zaljubila drug v drugega. Ni minil dan, da se mlada zaljubljenca ne bi sestala. To je med njima ustvarilo tako tesno vez, da sta sklenila svojo ljubezen kronati z zakonom.

Toda Ketini starši niso imeli o Juriju najboljšega mnenja. Zato niso dovolili, da bi se njihova hči poročila z njim. In to je bil poznejši vzrok tragedije, ki je tako zgoraj pokosila dve mladi življenji.

Ko sta mlada zaljubljenca sprevidela, da jima ni namenjeno srečno zakonsko življenje, sta se odločila za skupno smrt. Na nekem izletu sta se hotela utopiti. Toda opazili so ju in ju še pravočasno rešili. Koj po neuspelem samomoru je pa za zaljubljenca parom izginila vsaka sled. Vse iskanje je bilo zaman in njuni starši so se že sprijaznili z mislijo, da živita poročena v kakem drugem kraju.

Toda resničnost je bila za starše veliko bolj kruta. Po daljšem iskanju se je policiji vendarle posrečilo ugotoviti, da je mladi par pobegnil v vasico

Azvestohori blizu Soluna. Tu sta ostala štiri dni, potem sta pa zapečatila svojo usodo.

Odšla sta skupaj v gosto zaraščen in neobljuden gozd. Jurij je z žepnim nožem najprej zabodel nesrečno Keti, nato se je pa sam obesil na prvem drevesu.

Cel mesec ni šel noben vaščan tam mimo. Nedavno je pa neki kmet nabiral po gozdu drva in našel na človeške kosti. Seveda je takoj prijavil najdbo policiji. In policijska komisija je ugotovila, da so to kosti pogrešanih mladih zaljubljenec. Medtem so bile ptice in gozdne živali njuna trupla popolnoma oglodale. Veja, na kateri se je obesil, se je odlomila in njegovo truplo se je zakotalilo nekoliko vstran od Ketinega.

Poleg okostnjakov so našli ves okrvavljen žepni nož, vrvi in zapisnico, polno nečitljivih beležk, na nekem listu se je pa bralo: »Preklet bodi, Ververije! Starši mladih zaljubljenec so strašno potrti. Ketin oče je na policiji izjavil, da je dal svoji hčeri blagoslov takoj, ko je zvedel, da je izginila. Dejal je, da ni niti v sanjah nikdar pomislil na to, da se bo njuna ljubezenska idita tako tragično končala.

(Po »Vremenu«.)

Telefonistkina osveta

(ac-k) Budimpešta, avgusta. V času ko v Pešti še niso imeli avtomatskega telefona, je neki trgovec na grd način osmerjal in užalil neko telefonsko gospodično. Telefonistka, ne bodi lena, je predrežnja tožila in sodniki so ga res obsodili.

Kmalu potem je njegova trgovina propadla in trgovec ni več potreboval telefona, zato ga je odpovedal, ne vedoč, kakšne sitnosti si bo s tem nakopal. Ko si je namreč čez nekaj časa toliko opomogel, da je spet odprl trgovino, je zaprosil glavno pošto ravnateljstvo za telefon. Ravnateljstvo pa ni pozabilo njegove neotesanosti in mu je sporočilo, da je zaradi razvaljenja telefonske gospodične prišel v »črno knjigo« in da torej ne more dobiti telefona.

Ne prošnje ne grožnje niso zalegle; trgovec je tekal od urada do urada, poiskal si je priporočil, toda zaman; pošto ravnateljstvo se ni dalo omečati. Dve leti nevljudni trgovec ni imel telefona v svoji pisarni. Po dveh letih jeze se je pa lepega dne spomnil, kako bo preliščil pošto ravnateljstvo; naročil je telefon na ime svoje žene in ga je res takoj dobil.

Boksači izgube spomin

(nz-D) London, avgusta. Na letošnjem zdravniškem kongresu v Belfastu je imel neki angleški zdravnik zanimivo predavanje o boksaških možganih.

V svojem predavanju je navedel nad vse zanimive ugotovitve o izgubi spomina pri raznih boksaških prvačkih. Tako je neki boksač prišel v oblačilnico ves utrujen in zbit; spominjal se je borbe, a le do petega kroga, toda nikakor se ni mogel spomniti konca. Ker se ni maral osmešiti, ni nikogar vprašal, ali je zmagal ali ne, in je moral čakati na drugi dan, da je v časopisih bral o svojem porazu.

Prav tako je tudi neki drugi boksač prišel ob spomin, samo še za dalje časa. Po hudem udarcu je za nekaj trenutkov izgubil zavest, pa tudi spomin za štiri tedne. Nikakor se ni mogel več spomniti svojega imena ne poklica, povrh vsega je pa postal še nasiten in pretepaški. Naposled so ga odpeljali na policijo, kjer je namlatil nekega uradnika, pozneje se je pa v bolnišnici lotil tudi nekega bolničarja. Šele po štirih tednih skrbne nege je toliko okrevljal, da se mu je počasi pridela vračati spomin. Ko je dočela ozdravel, se je pa za kakel, da se ne bo nikoli več boksal.

Najdebelejši otrok umrl

(nz-D) London, avgusta. Te dni je umrl najdebelejši otrok na svetu; nič kaj odprnega debeluška je pobrala navadna angina.

Ta nenavadni otrok je imel komaj tri leta, pa je tehtal že 35 kg in meril 1 m 25 cm. Bil je tako močan, da je lahko z eno roko dvignil 25 kg.

Njegov oče in njegov ded sta bila prav takšna korenjaka kakor on. Pravijo, da njegov oče z lahkoto pretрга debel telefonski imenik in da z rokami krivi železo, kakor da bi se igral...

Jones je torej svojo težo in svojo mero gotovo podedoval. A prav to, da je bil za svoja leta tako nenavadno težav, je vzelo njegovemu telesu potrebno odpornost, tako da je moral boleti prvi resnejši bolezn.

(»Paris-Soir«)

40letna starost

(nz-O) London, avgusta. Človek je star pri štiridesetih letih, tako vsaj trdi angleški zdravnik Thomas Wright, ki je zaupal enemu svojih rojakov tole doslej neznan zanimivost:

»Človeška nadarjenost narašča do štirinajstega leta in prične padati po pet in tridesetem letu; štiridesetletnik ni torej nič bolj pameten, kakor štirinajstletnik.«

V tolažbo vsem, ki so že prekoračili štirideseto leto, naj pa povemo, da ima tudi bistri iznajditelj te drzne trditve že pet križev in da zato... saj ste že sami uganili, kajne?

V 24 urah okrog sveta

(nz-O) Kdo bi si mislil: vse dosedanje letalske rekorde pušča daleč za seboj mala, hitra muha, Cephonemya po imenu. Na to muho je v svojem znanstvenem poročilu opozorila gradilca letal posebna letalska komisija na Rochesterjski univerzi.

To najhitrejša malo, živo letalo je dolgo 2 cm in preleti 400 m v sekundi, to je torej 1440 km na uro. Ako bi muha brez počitka letela 24 ur, bi v tem času do malega obletela našo zemljo okoli ravnika.

(»Az Est«, Pešta)

Prepoved psevdonimov

(ng-j) Newyork, avgusta. Parlament v državi Massachusetts je te dni sprejel nov zakon, ki prepoveduje rabo psevdonimov in tujih, umetniških priimkov. Ta nenavadna prepoved velja za vse ljudi, tudi za filmske zvezde, in tako bodo prebivalci države Massa-

chusetts gledali na platno znane, slavne obraze z docela neznanimi, včasih nič umetniško ne zvenečimi imeni.

Ker je pa slava filmskih umetnikov zmerom vezana na donečo umetniško ime, najbrž ne bodo hollywoodski prebivalci zadovoljni z novo določbo. Le Greta Garbo, katere pravo ime Greta Gustavson je znano skoraj vsem njenim oboževalcem, je izjavila, da ji je pač vseeno, ali jo bodo prebivalci države Massachusetts spoznali ali ne. Kaj pravi o novi uredbi lepa Marlena Dietrichova, s pravim imenom skromna, meščanska Marija Magdalena von Loscheva, še ni znano, pač so pa vse druge filmske veličine ogorčene nad novim zakonom. Filmske družbe, ki imajo nalog skrbeti za slavo svojih igralcev, so se seveda že obrnile do oblasti v državi Massachusetts; ali bo kaj zaleglo, še ne vemo.

Najmanjša križanka

(n) Najmanjšo in najkrajšo križanko na svetu je sestavil neki nemški ljubitelj te igre. Križanka ima samo en kvadrat in se glasi:

Pokončno: 1. ena črka.

Vodoravno: 1. kakor 1 pokončno. 1 pokončno in 1 vodoravno dasta skupaj ime neke švicarske reke.

Rešitev: a, a, Az.

Zadnja želja bogate milijonarke

(ny-I) Pariz, avgusta. Kje je grob Ruth Curtisova in kdo je bila ta skrivnostna ženska?

Ruth Curtisova je bila bogata Američanka, ki je svoje milijone najbrže podedovala. Živela je v Parizu; tam je kaj kmalu presenetila odlično družbo z razkošnimi plesi, ki jih je prirejala v svoji prekrasni palači. Zdej pa njeni znanici in prijatelji niti ne vedo, kje je njen grob... Kako to?

Nekoč je Ruth Curtisova zaupala v trenutku slabosti neki prijateljici skrivnost svojega neugnanega življenja: njen najhujši strah je strah pred osamljenostjo, pred samotjo. Ta misel ji je zmerom za petami, zato jo mora preganjati, kakor najbolje ve in zna: s plesi, z družabnostjo. Ta njen strah je bil tolikšen, da milijonarka ni marala niti sama spati, temveč je moralo spati z njo v spalnici več njenih družabnic in spletičen...

Lepega dne se je bogata dedična do ušes zagledala v nekega mladega Angleža. Videti je bilo, da je Ruth tudi njemu všeč, in tako sta se zaročila. Toda ženin je moral tik pred poroko na kupčijsko potovanje na Angleško, od koder se ni nikoli več vrnil... To je milijonarka tako potrla, da je došla hud živčni napad, kmalu nato je pa umrla. Menda je slutila smrt, saj je sestavila kaj nenavadno oporoko. Določila je bila namreč, da naj jo pokopljejo na pariškem pokopališču Père-Lachaisu v stekleni krsti. Njeno grobnico naj pa tri leta straži mlad mož; za nagrado mu je določila 25.000 funtov (6 milijonov din).

Tega denarja se je polakomnilo več mladeničev, toda vsi so po eni noči nenavadne službe z grozo odstopili, eden izmed njih je pa celo zablaznel. Zdej so pariške oblasti Ruthin grob zazidale in tako bo morala milijonarka le sama spati svoj poslednji sen...

Pri 4 letih tehta 65 kil

(nz-O) Carigrad, avgusta. Na Turškem imajo debeluška, ki tehta pri pičlih štirih letih toliko kakor kak normalen dvajsetleten mladenič.

Ramazan — tako je ime štiriletnemu debeluhu — se je rodil v južni Turčiji. Njegov oče je zelo reven in ni nič kaj vesel nenavadne sinkove bujnosti.

Otrok je namreč precej ješč in ubogi oče zasluži komaj dovolj za njegovo prehrano. Vzlic svojemu imenu — ramazan je veliki mohamedanski post — je mladi mož za štiri in pije za dva... (»Cumhuriyet«)

Ljudje so vendarle pošteni

(ng-j) Los Angeles, avgusta. Pred petimi leti je iznajdljivi lastnik buffeta Clifton v Los Angelesu napisal nad glavni vhod: »Vsakdo plača za jedi, ki jih tukaj pojé, toliko, kolikor misli, da so vredne. Ako ne marate ničesar plačati, vas pri odhodu ne bo nihče nadlegoval.«

Lastnik buffeta je zdej povedal, da so prve mesece res prihajale v buffet trume ljudi, ki so se najedli, ne da bi bili plačali. Toda ti ljudje so jedli le poceni jedi, da bi si potolažili glad, ali so pa prihajali samo iz radovednosti, da bi videli, ako napis nad vrati res drži.

Toda že čez nekaj mesecev so pričeli prihajati boljši gostje in ti so plačali vselej več, kakor so zajedli. Zmanjšalo in počasi je celo prišlo v navado, da ljudje plačujejo zaradi gospodarjeve velikodušnosti več, kakor so jedi vredne.

Doslej je prišlo v buffet že dvajset milijonov gostov in vsakod od njih je zapravil povprek 1/2 centa ali 25 par. Ves izkupiček znaša torej 100.000 dolarjev, ali v našem denarju pet milijonov dinarjev. Lastnik buffeta Cliftona se torej ob računanju na človeško plemenitost in poštenost ni uštel!

Ni maral dočakati...

(nz-k) Budimpešta, avgusta. Te dni sta se v Pešti obesila 77letni trgovec Mihael Taubner in njegova 60letna žena. Zakonca sta šla v smrt sporazumno; v sobi, kjer sta se obesila, so našli poslovilno pismo in v njem piše nesrečni trgovec:

»Vselej in zmerom sem bil pošten in nikdar nisem nikomur ostal dolžan niti vinarja. Toda vem, če bom še živel, se bodo moji dolгови pomnožili, moje skrbi bodo še narasle in bojim se, da bi povrh vsega še izgubil zaupanje in spoštovanje ljudi, s katerimi sem v kupčijskih zvezah. Tega pa nisem maral dočakati...«

35 jezikov govori

(n) Pariz, avgusta. V Parizu živi že več let naš rojak, 40letni profesor Milan Bogdanović. Te dni je njegovo ime posebno zaslovelo v francoski prestolnici: naredil je namreč skušnjo za tolmača indijskega jezika urudu.

Pri tej priložnosti so ugotovili, da je dosegel profesor Bogdanović nov, zavidanja vreden rekord: urudu je namreč pet in trideset jezikov, v katerem je profesor sodno zaprisežen tolmač.

Samo v Newyorku živi še nekdo, ki se lahko meri z njim. To je Bolgar Georgiev, torej takisto južni Slovan; mož govori štiri in trideset jezikov, toda tolmač je »samo« za trideset med njimi.

Raz, dva, tri...

Malo o tujskem prometu, o počitnicah v Baški in še o čem

(Dopis iz Baške)

V začetku je bila kritika...

V vlaku, ko sem se peljal od Zagreba proti Sušaku, sem imel to prijeto dolžnost, da se zabavam in pogovarjam s starejšo damo, Nenko. Ze na zagrebški postaji se ni mogla dovolj naučiti, ko smo imeli najprej petnajet, potem dvajset in na koncu pet in štirideset minut zamude. Ni se mogla naučiti, kljub temu da so nam priključili vedno nove in vedno več vagonov.

»So etwas kann bei uns nicht passieren...«

Pripovedovala mi je, da so pri nas vagoni izredno visoki, da bi si v Ljubljani skoraj razrgala krilo, ko je stopila na vagonosko stopnico in da so železniške zveze pri nas redke, neprijetne itd.

Mene je veselilo, da sem slišal tako odkritosrčno kritiko našega tujskega prometa, čeprav me je bilo zraven sram — žal mi je pa, od srca žal, da iste dame nisem srečal tudi na njenem povratku; kajti kakor boste kmalu slišali, je bila zelo, zelo zabavna in »prijetna«.

Ko mi je tako povedala svojo kritiko, me je začela izpraševati: oh, ti ljubi Bog, pa kako izpraševati! Kako se imenuje hrib, mimo katerega se pravkar peljemo, kako se imenuje oni mali polok, po čem je v Jugoslaviji meso, kaj je vredno, da si ogledaš v Splitu, kateri hotel ji priporočam itd. Mimogrede smo govorili o tečaju mar-

ke in denarja, mimogrede mi je še ona postregla s koristnimi informacijami. Seveda je čisto natanko vedela, koliko napitnine se daje nosačem v Zagrebu na postaji in koliko za prenašanje polne prtljage od sušaške postaje do pristanišča ali do ladje.

Ko je z menoj končala — ta najin pogovor je trajal dobri dve uri — se je z istim ogujem vrgla na neko sopotnico, simpatično damo, potem na njenega moža in naposled na mojega prijatelja.

Na Sušaku smo se vsi oddahnili. Prepričali smo se, temeljito prepričali, kaj je to nemška »Gründlichkeit« — natančnost.

Parnik, ki nas je popeljal na Baško, nas je zelo, zelo presenetil. Pravijo sicer, da je to eden najmanjših in najstarejših parnikov »Jadranske Plovidbe«, toda glede na tujski promet je to kaj slab izgovor. Zalostno je le, da človek ko sam potuje, lahko opazuje, kako ta tujski promet »funkcionira«, in potem gleda vse to z drugačnimi očmi in nič več »takooooo« navdušeno kakor doma v kavarni.

V Baški nas je komaj deset Ljubljančanov, prav toliko je menda tudi Srbov, Hrvatov, Avstrijev in Nemcev.

V Baški govore samo češki in če Čehov ne bi bilo, tudi Baške ne bi bilo. Ko pridete s parnika, vas nagovore češki, v gostilni, na poli, povsod, celo kmetice vam prvo grozde ponujajo v češčini.

Gostov je letos pol manj, kakor jih je bilo lani. Baška je zato letos bolj liha, toda zelo, zelo prijetna.

Cehi drže skupaj. Skupaj kosijo, skupaj se kopljejo, med seboj igrajo »volley-ball«, sami hodijo na sprehode, so zelo družabni in složni; sicer nam pa menda ni treba hoditi v Baško, da spoznamo, kako velik narod so.

Vprašali boste, kaj tako ob morju prav za prav delamo. Mislim, da vam naš vsakdanji program lahko kaj hitro opišem. Najprej zajtrkujemo, potem gremo na kopanje, nato »papa-mo«, popoldne se spet kopljemo, zvečer gremo pa čakati parnik. Vsak dan čakamo nove »jogurtec« (bel kakor »jogurt«), drug dan jih spoznamo rdeče ko Indijance, po dveh ali treh dneh izdalnega mazanja z vsemi mogočimi olji in tinkturami jih pa že pristeavamo k »vojam«. Mlajši rod pleše, sklepa nova znanja in se šoniri na prav lahko priborjenih lovoričah.

Kaj delamo še? Stejemo dneve do našega odhoda...

...raz, dva, tri, itd. Kmalu bomo doma, do tedaj pa na svidenje!

Haka.

Čokoladna torta

Tako, zdaj pa previdno jejte in pazite na svoje obleke!

Kaj borekla mama? Jaz se sploh ne upam domov! To bo šiba pela!

Čemu toliko skrbi in strahu, ko pa je vse tri matere že davno poučila modra teta da

SCHICHTOVO MILO JELEN pere vse bleščeče belo!

Papirnata poplava

(nd-k) Budimpešta, avgusta. V peštanskem umetniškem paviljonu so te dni odprli tiskarsko razstavo; na njej je posebno zanimiv »časopisni človek«, to je iz samih časopisov in pisanih sestavljen možak. Ta »časopisni človek« naj pokaže, kako tesno je človekovo življenje zvezano s tiskano črko, s časopisi, knjigami in raznimi drugimi tiskarijami.

Ako bi človek shranjeval vse papirje, račune, knjige in časopise, ki so mu v življenju prišli pod roko, bi imel po šestdesetih letih vseh 481 knjig, ki jih je potreboval od prvega razreda ljudske šole do zadnjega semestra na univerzi, in 3000 knjig in 30.000 časopisov, ki jih je prečital v šestih desetletjih. Papirja bi imel torej dovolj, posebno če še pristejemo 53.000 tramvajskih vozniških listov in 144.000 računov, potrdil in davčnih in drugih terjatev, ki jih je moral v teh letih plačati.

(»Prager Tagblatt«)

Plesalka postala grofica

(ny-I) London, avgusta. V Kensingtonu so te dni praznovali zelo zanimivo poroko: slavna angleška plesalka Alanova se je poročila z beneškim grofom Andrejem Nikolajem de Robilantom.

Alanovino pravo ime je Alice Allen; nadarjena umetnica je hči nekega Američana in neke Rusinje. Ze kot otrok je kazala veliko nadarjenost za mimiko in ples.

Alanova je pred nekaj leti nastopila tudi na Dunaju in je vse očarala s svojo krasno pojavo, z dragoceninam nakitom, izbranimi oblekami in svojevrstnim nastopom. Pozneje je gostovala v Parizu in Newyorku, nato se je pa vrnila v London, kjer se je spoznala s svojim bodočim imenitcem.

Grof de Robilant je iz imenitne beneške plemiške rodbine. Njegova družina ima slavno palačo Mocenigo, kjer je svoje dni živel lord Byron.

Pri poroki je grof okrasil svoji ljubljenci poročno sobo s samimi vrtnicami. Nevesta je imela pri poroki apartno temnomodro obleko in rjav klobuk.

Mladoporočnica sta se odpeljala na medene tedne v Benetke.

Deseti brat

Ljubezenska povest v verzih po Jurčičevem romanu

V sedanjil čas postavil in v stihe preli Ivan Rob

III.

Da pa dolžil ne boš me greha, da sem ozmerjal te grdo, da kakor kritika slovenska »vse zbil« in »strgal« znam samo, napake bom ti razodel, ki z njimi spev si moj oskrnil, kje si na skližko gaz zašel. Zda, Lovre, pazno me poslušaj, poboljšati se vsaj poskušaj!

IV.

Značaj si Benjaminov dobro zadel, vsa čast ti, škoda le, da tvoje ga pripombe športne tako zelo, zelo kaze. Orisal Balčka si pravilno si v dveh potezah ga podal, zato pa svoj obraz duševni si imenitno spakedral: z učencem svojim šport uganjaš, k učenju pa ga ne priganjaš.

V.

A z Dolefom, s to korenino, kako krivično z njim ravnaš! Ker ni še vrnil ti »kovača«, ga za goljufa že imaš. Mogoče se je zadolžiti in biti hkratu pošteni, posebnost danes, ko človeku v življenje težek je korak. Moj modri nauk, Lovre, čuj: pijancem več ne posojuj!

VI.

Zakaj o Marjanu tak z viška, tak zasmehljivo gobezdaš? Neumen ni, če z duhom športnim njegovih misli ne spoznaš. Pogled, kako si mu krivičen: ker ljubosumje te drži, zato s sovraštvom si nasičen, da ga ozmerjal z »glisto« si. No veš, prav res da me je sram, da te od mladih nog poznam.

VII.

Če bogu se je kdaj zameril na grških tleh še tak junak, ker v žgalni dar mu je odmeril samo uboren kozji krak; če je z zabelo tak' skoparil, kot kuhinje študentovske, ga je ambrozijec udaril, da videl je narobe vse. Tako je tudi tebe butnil, s slepoto te je preloputnil.

VIII.

Kako predrzneš se Heleno v primeri z »njo« podrejšati: je Troja radi nje zgorela, zaradi »nje« boš komaj — ti. Moderne ženske — mislim take, ki šminka jim kazi obraz — podobne so modernim slikam, ki ustvaril jih meglen je čas: iz dalje čeden je obrazek, če stopiš bliže, vidiš — zmazek.

IX.

Sramota za moža, če vname ga vsako krilo, vsak parfum, če mu frizura čedna vzame najvišje kar ima — razum. Res, da prazakonom upreti ne more se, ne sme zemljan, zato še treba ni živeti kot Casanova in don Juan! Pustiti s krajem i dekleta, to zate ni, je za — poeta.

Rešila ga je nesreče in ga pahnila v pogubo

Doživljaji za zeleno mizo

Skrivnostna življenjska pota holandskega veletrgovca

Ena najbolj znanih montecarških igalskih afer je nedvomno čudna zgodba o življenju in smrti holandskega veletrgovca Henryja de Bruyerja. Njegovo bivanje v mestu sreče se razvija pred nami kakor napet film, poln čudovitih prizorov iz najvišjih in najtemnejših plasti človeške družbe. Smrt nekdanjega trgovca je pa ostala še zmerom nepojasnjena, kakor toliko čudnih dogodkov v njegovem pestrem in skrivnostnem življenju. Ljudje še zdaj niso nehali ugibati, kakšen je prav za prav razplet uganke, ki je zasedila celo njegov grob...

Srečo prinašam!

Henry de Bruyer je imel šest in štiri otroke, da ni k njim nikoli več našel poti... Malo prej je doživela njegova, dotlej ugledna tvrdka katastrofalni polom in Henry je komaj ušel ječi. Razumljivo je, da so zato postala nekdanjemu trgovcu tla v Amsterdamu prevročna. Upniki so ga terjali z vseh strani in da bi poplačal dolgove, se je Henry zapletel v razne, nič kaj čiste kupčije. Toda smola ga je povsod zasledovala in tako tudi tukaj ni imel sreče.

De Bruyer se je naposled oprijel najbolj negotovega zasluzka — kvartanja. A v domovini mu ni bila sreča mila, njegove sanje o bogastvu so se čedalje bolj razblinjale ob ogromnih vsakodnevnih izgubah. Dolgovi so rasli z bliskovito naglico.

Naposled se je Henry odločil, da pojde v Monte Carlo, toda s seboj ni maral vzeti drugega kakor večerno obleko in nekaj nakita; tega je namreč v igralnici nameraval spremeniti v kapital — za igranje.

Nekega dne je de Bruyer prišel v Pariz. V tem vlemestu ni bil še nikoli in tako je zvečer zašel v precej dvomljiv lokal. K njegovi mizi je kmalu priselilo kričeče našminkano deklet, brez zadrege se je naslonila na Henryjeve rame in ga prosila za pijajočo. De Bruyer njene prošnje ni mogel odkloniti, čeprav ga je nekaj instinktivno odbijalo od nečepre ženske. Obenem je pa začutil neko čudno moč, ki ga je nenehoma vlekla k njej. Morda je dekletu to opazilo, morda tudi ne, toda njeno vedenje je postajalo čedalje bolj nepriljubeno.

Nazadnje se je z de Bruyerom pogovarjala kakor s starim, dobrim prijateljem. Med smehom in poljubi je zaupala novopečenemu znanecu svojo življenjsko zgodbo. Očeta so ji zaradi umora obsodili na smrt, ko je bila še zelo mlada. Matere sploh ni poznala. V otroških letih je po ulicah prodajala melone in časopise, naposled je pa zašla v ta lokal, kjer služi že nekaj let.

»Ali vidiš te črte?« je zvedavo vprašala in pokazala de Bruyerju dlan leve roke. »Ciganka mi je prerokovala, da bom prinesla srečo nekemu igralcu, ki me bo dvignil iz tega umazanega življenja!«

De Bruyer je kakor oamajen poslušal dekletove besede. Njegovi možgani so mrzlično delovali: morda je prav ta grda, prostaka in neizobražena ženska njegova sreča? Ali ni križala njegove poti v najbolj kočljivem trenutku njegovega izgubljenega življenja? Migljaj usode, ali samo navadna, nepomembna dogodivščina?

Toda vino je holandskemu trgovcu zmešalo glavo in tako ni mogel več ločiti pravo od nepravice. Nič več ni znal pravilno sklepati, utrujen tudi ni maral več dosti misliti...

Tisto noč je postala nekdanja pro-

dajalka melon Holandčeva ljubica. Drugo jutro sta se zaljubljenca odpeljala na jug, v Monte Carlo, v solnce in novo življenje...

Skandal v kazinu

Prvi večer, ko je de Bruyer v kazinu igral, je nastal pri njegovi mizi dokaj nenavaden skandal. Eden izmed krupjejev je po nesreči z rokavom pomel nekaj vložkov z nekaterih števil. Seveda so se igralci takoj pričeli razburjati, saj v krupjeju niso videli zmotljivega človeka, temveč stroj za svojo pohlepnost. Trenutek pozneje je drugi krupje zaklical: »18!«

Dekle ob de Bruyerju je pričelo na ves glas kričati, da je njen prijatelj stavil na to številko. Vmešali so se tudi drugi igralci, ki so prav tako trdili, da je dobitnik njihov. Nastala je strašna zmešnjava; lepo oblečeni gospode in okrašene dame so se obkladali z vsemi mogočimi, vse prej ko laskavimi priimki. Naposled je posegla v prepis posebna kazinska komisija, ki je odločila, da naj izplača igralnica dobitnik vsem, ki so stavili na to številko. Med temi je bil tudi de Bruyer. Krupje mu je odštél 10.000 frankov, ki jih seveda v resnici ni zadel. Toda ta »krivični vinar« se mu je listi večer potrojil in de Bruyer je že kot prvi večer zapustil igralnico kot bogataš.

Ta slučaj je Henryja docela navezal na Yvonno; zdaj je strastni igralec

SISTOM
PASTA ZA ZOBTE

Po priporočilu naših zobozdravnikov

Dobi se povsod!

res pričel verjeti, da mu deklet prinaša srečo. To misel mu niso mogle spodbiti niti poznejše velike izgube. De Bruyer je torej vsak večer zahajal v kazino s svojo živo »maskoto« nosilko svoje sreče, in vsak večer je dobival ogromne vsote. Seveda ni manjkalo izgub, a te je hitro kril s svojimi velikanskimi dobitki.

Toda ves ta denar de Bruyerju ni dosti hasnil, saj ga je potreboval za razkošne želje svoje ljubice. Holandcu še na misel ni prišlo, da bi odšel domov, čeprav bi s tolikšnim kapitalom spet lahko začel počestiti živeti. Igralska strast in vagabundsko tvegano življenje sta nekdanjega trgovca ujela v svoj opojni čar. Pisma, ki jih je prejemale njegova družina vsak mesec, so postajala redkejša, naposled so pa docela skopnela...

Sleparska igra

Skandal, ki so se vsak večer pletli okrog Yvonne in njenega prijatelja, so naposled pričeli ravateljstvu igralnice presedati in zato je de Bruyerju prepovedalo vstop v kazino. Holandec

se pa ni maral ločiti od svoje maskote in se je rajši odpovedal igranju. Hotel je poskusiti srečo pri kvartah, pozabljajoč, da so ga prav kvarte spravile doma na beraško palico.

Vsem mogočim skandalom se je pa naposled pridružil poslednji in najhujši: tiste dni so ukradli nekemu ameriškemu milijonarju dragoceno zlato uro, okrašeno s pravimi briljanti in demanti. Američanov spremljevalec je obdolžil tatvine de Bruyerja, a ta je bil to pot slučajno docela nedolžen. De Bruyer se je zelo prevzetno zagovarjal in se venomer skliceval na svoje pošteno ime, ne vedoč, da seže slab glas tudi iz Amsterdamu do Monte-Carla. Pri soočenju je Američan res preklcal svoje obdolžitve. Zadeva z uro je naposled zaspala.

Lepega dne so pa uro odkrili pri nekem zakolnem draguljarju. De Bruyer pač ni slutil, da jo je tja nesla njegova prijateljica, pač je pa opazil, da je Yvonna kar čez noč obogatela. Henryjeva ljubosumnost ni poznala meja in tako je nekoč sredi ceste dokaj nevljudno ozmerjal svojo spremljevalko. Toda tudi Yvonna mu ni ostala ničesar dolžna; ko ji je bilo prepira dovolj, je pa primuzala svojemu ljubimcu nekaj gorkih in odšumela z bliskajočimi očmi v hotel. De Bruyer je tekel za njo, v hotelski sobi jo je prosil odpuščanja in ji obljubil v spravi dar dragocen prstan, ki ga ji je nekaj dni pozneje res kupil za zadnji priigrani denar.

Plaz se je pa že sprožil in se ni hotel več ustaviti. V Holandčevi glavi je tedaj dozorela nesrečna misel; denarja mora imeti, mnogo denarja, le tako bo njegova živa sreča ostala pri njem. Odšel je torej h kvartlačem in pričel strastno igrati. Teden pozneje je imel de Bruyer že lepo premoženje, toda ni mu bilo dovolj, saj je njegova ljubica hotela imeti še več. De Bruyer je torej igral in dobival, venomer dobival. Njegovi soigralci se niso mogli naučiti tej nenavadni sreči, saj niso niti slutili, da igra de Bruyer s krivični kvartami...

Konec

Neko jutro je Yvonna vsa razburjena prišla h hotelskemu ravnatelju in mu med solzami povedala, da je našla de Bruyerja v svoji sobi brez zavesti ležečega na tleh. Takoj so poklicali zdravnika. Le-ta je nesrečnega moža preiskal in ugotovil, da se je zastrupil z uspavalnim praškom. Opoldne je de Bruyer umrl. Yvonna je jadikovala in jokala in se sploh tako čudno vedla, da se preiskovalni komisiji nekaj ni zdelo v redu; tako je morala de Bruyerjeva prijateljica romati v zapor.

Ali je imela te demonska ženska res čiste roke ob de Bruyerjevi smrti? Se danes nihče ne ve, koliko je kriva in koliko ne. Pri zaslišanju ni vsekakor ničesar priznala, padala je iz omedlevice v omedlevice, pri zavesti je pa bila roke in histerično jokala. Ali je bila niena žalost resnična ali hlinjena, sodniki niso mogli dognati.

Mnoge priče so pa slabo izpovedale zanj. Obremenjevalo je tudi njeno skrivnostno življenje, njen pohlep po denarju, razkošnih oblekah in dragem nakitu. Toda dokazov, trdnih dokazov sodniki niso imeli in naposled so jo morali izpustiti.

V senzacionalnem procesu sodniki Yvonnini niso mogli do živlega; demonska ženska je znala spretno ovreči sleherni sumničenje. Odšla je svobodna iz sodne dvorane in tako je skrivnostna smrt nesrečnega de Bruyerja ostala za zmerom nepojasnjena.

Uspeh v življenju

Napisal D. Reich

Njej je bilo sedemnajst, njemu osemnajst let. Ona je imela polne, zaokrožene ustne, topla, sveža lica kakor zrele breskev, blesteče zobe kakor drobno biserje in lahno, angelsko hojo. On je imel pa ravno, stasito postavo, rjave, kodrasto valovite lase, mišičaste roke in neutišljiv tek.

Drugega nista imela. Toda ona ga je ljubila in on je ljubil njo. Ko sta nekoč tako sedela, privita drug k drugemu, ga je ona nežno poljubila in on ji je dejal: »Vse lahko dosežeš samo če trdno, trdno hočeš!«

»Kaj pa hočeš doseči?« ga je vprašala začudeno.

»Ah, mnogo, mnogo, vse — zate!«

»Za naju,« je popravila vsa srečna.

»In videla boš, da bom — da bova vse dosegla,« je nadaljeval. »V čudovitem vrtu bo stala prekrasna vila; pred njo se bo ustavil razkošen avtomobil, sofer bo odprl vrata in midva bova izstopila; najprej ti v elegantnem kožuhovinastem plašču, potem jaz. V salonu bova sedla za mizo, služkinja bo pa prinašala jedi, drugo za drugo, vsako boljšo, kakor je bila prejšnja; midva bova pa jedla, jedla, jedla in nato — nato bova šla spat...«

Poljubil jo je in nežno mu je zašepetala v uho: »Le trdno verujva v to, potem se bo gotovo res izpolnilo...!«

Se enkrat ga je poljubila, nato sta pa oba zasanjano zaprla oči...

Zapravo oči tudi mi.

Odprimo jih spet.

V prekrasnem vrtu stoji velika, lepa vila. Pravkar se ustavlja pred njo razkošen avto, sofer odpre vrata; najprej izstopi gospa v čudovito lepem kožuhu — toda njeni lasje so beli. Nato zagledamo blede, trepetajočo roko, kmalu za njo pa sključeno postavo vrtega starca.

Pod roko, opiraje se drug na drugega, oddrsata zakonca v salon. Služkinja prinese večerjo: za gospo jabolčni sok, za gospoda špinačo in prepečene. Po večerji vzame milostna prašek, gospod pa dve kroglici.

On ima od starosti in skrbi sključen hrbet, zelo slab želodec, sladkorno bolezen in zavest, da ga bodo srčni napadi spravili v grob. Ona ima nagubana lica, umetne zobe in žolčne kamne.

Drugega nimata? Pač: velikanske vloge v bankah, delnice, hiše, nakit — toda zdaj gresta spat.

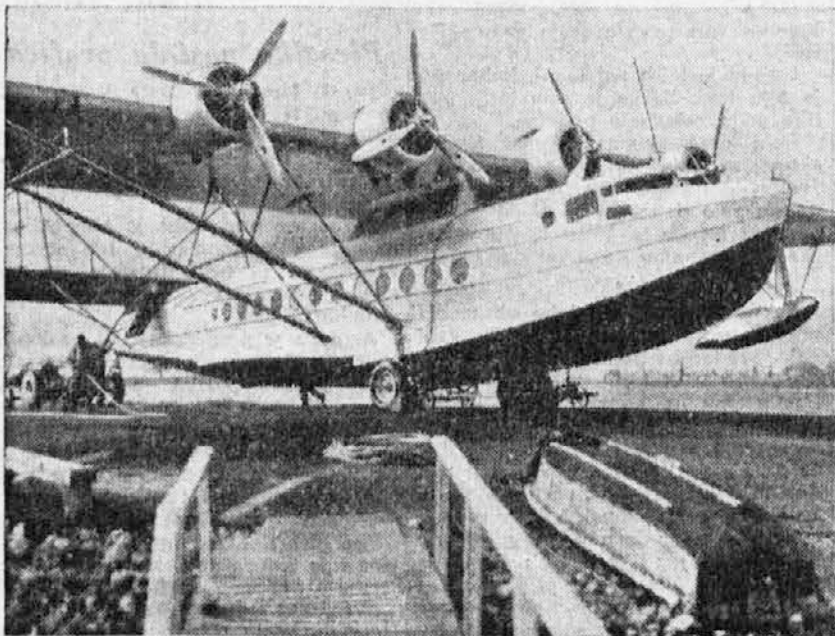
On takoj zaspi. Njo pa mučijo zornice bolečine, z vso močjo pritisne nase gorak ogrevalce — in tedaj se spomni sedemnajstletne deklice in njenega mladca, kako sta hotela doseči mnogo, mnogo, vse, kar sta dosegla sedemdesetletna žena in starec ob njej.

Kajti vse, prav vse lahko dosežeš, samo če imaš trdno, trdno voljo za to... (n)

Pcešmentana latinščina

(bf-j) London, avgusta. Neki ameriški gimnazijec se ni mogel sprijazniti z latinščino pa se ni mogel. V trdni veri, da je učenje klasičnih jezikov zgolj potrat časa, se je obrnil do 25 znamenitih Američanov z vprašanjem, ali je vredno citati Cezarja v izvorniku ali ne — trdno prepričan, da mu bodo vsi pritrdili. Vprašanci so bili same velike glave, kakor sodniki vrhovnega državnega sodišča, ministri in ugledni finančniki.

Mladi mož — Richard Taylor je njegovo ime — je doživel globoko razočaranje: skoraj ob vseh vprašancev je dobil odgovor, da je učenje starih jezikov dobro in koristno. To mu pa vseeno ni branilo, da ne bi bil obesil latinščine na klin in dal gimnazijf slovo.

»Pan-American-Clipper«, orjaško ameriško potniško letalo, ki vzdržuje promet med Severno in Južno Ameriko na progi Miami—Buenos Aires, je te dni strmoglavilo. Vseh 14 oseb v njem se je ubilo. Razbitine letala so našli blizu mesta Colona v Panami

Na levi: Po proglasitvi polnoletnosti Faruka I. se je mladi kralj odpeljal v zlati državni kočiji v kairski parlament, kjer je prisegel na ustavo. — Zgoraj: V Wiesbadnu v Nemčiji so se sestali na svetovni kongres avtomobilski »vandrovci« z vsega sveta

Na levi: Po proglasitvi polnoletnosti Faruka I. se je mladi kralj odpeljal v zlati državni kočiji v kairski parlament, kjer je prisegel na ustavo. — Zgoraj: V Wiesbadnu v Nemčiji so se sestali na svetovni kongres avtomobilski »vandrovci« z vsega sveta

Počitniška prijateljstva

»Živeti na počitnicah s svojo najboljšo prijateljico, to mora biti krasno!« mi je ondan dejala v ognju navdušenja neka znanka.

»Ako bi poskusili, draga moja,« sem hudomušno dejala, »bi priznali, da ste se pošteno zmotili.«

»Zakaj neki?« je vneto ugovarjala znanka. »Le pomislite: iste želje, isti cilji, ista veselja in ista razočaranja!«

»Saj, saj, prav tukaj bi se pričel počitniški pekel,« sem se šutila. »Le pomislite: ves dan bi morali deliti svoje čiste, sveže vtise z vsemi mogočimi prijatelji, ki vas morda niti ne razumejo.«

»Ali govorite iz izkušnje?« je podvomila moja znanka.

»Da in ne; nekoliko iz raznihkušenj, nekoliko pa tudi po zdravi pameti. Ne verjamete? Poslušajte torej: Doma večkrat zahajam v prijazno hišo, k starim znancem. Zvečer včasih vžremo kvarte, preresetamo razne zanimive novice, gospa mi večkrat postreže s kakšnim novim receptom, njen mož pa mojemu možičku z najnovejšimi političnimi teorijami. Tako kaj hitro mine čas. Letos spomladaj smo se pa zmenili, da bomo poleti skupaj odšli na počitnice. Ne vem več, kdo je vrgel prvo besedo, h koncu smo se pač zedinili, da bomo odšli nekam k morju.

Počitnice so prišle prej kakor druga leta, mož je dobil dopust junija in tako smo opomnili naše znance na pomladno obljubo. Da bi videli njih dolge obraze! Tako zgodnje počitnice? Saj je šele junij, ob morju bo ves dan brila burja! Naposled so se prijatelji velikodušno odločili, da bodo prišli k morju teden dni pozneje kakor midva z možem.

Odpeljala sva se. Vreme res ni bilo najlepše, toda oba z možem sva bila na moč razigrana in srečna. V hotelu nama je bilo všeč, dobila sva čedne sobe in prijatne sosede. Vsak dan sva se kovala, sprehajala, ležala v miki in kramljala z gospodično iz leve sobe in z revmatičnim gospodarjem iz desne. Mož je dopoldne lovil ribe, popoldne je pa spal v senci nekoga figovca, ki ga je staknil za pečino. Življenje nama je potekalo mirno in srečno in prvi teden je minil kakor lep dan.

V ponedeljek zvečer so prišli najini prijatelji. Z možem sva na tihem želela, da jih ne bi bilo, toda zdaj ni bilo več pomoči. Vendar sva oba slutila, da sva boljše del najinih počitnic že preživela. Nisva se zmotila. Kar na kratko naj povem: gospe so se niso bile dovolj zračne, gospod ni

rozumel, zakaj moj mož ribe lovi, ko jih vendar prodajajo na trgu po dinar kilo, gospa je tožila nad neprilicno družbo (revmatičnega gospodarja), nad samotno, nad pomunjkanjem zabave, nad valovitim morjem, nad morskimi ježki in nad različnimi mladimi jezicnimi osebami (mislila je gospodično, ki se je vsak dan sprehajala z drugim kavalirjem). Vsega tega midva z možem niti opazila nisva. Sva pač nemirne, vesele narave, malo nama je mar zabava in družba. Naposled smo vsi štirje spoznali, kako zgrešene so naše počitnice v štirih. Čez teden dni sta se najina prijatelja nad vse vladno poslovila in odpravila v zabavnije in večje kopalnice. Od tistih dob nikdar ne hodim s prijatelji na počitnice.

»A še zmerom mi niste povedali, zakaj ste se tako zmotili,« je prigovarjala moja znanka, »zakaj ste se pa v mestu tako dobro razumeli?«

»Nič čudnega. V mestu smo se pač videli samo kakor drugi ali tretji dan, tamkaj so oni živeli v svojem okolju, mi pa v svojem. Sprememba nas je le prijeto poživila. V tujem kraju pa ne moreš vsem ljudem ustreči, zato je pač najbolje, da si vsak sam po svojem okusu izbere primerno letovišče. Saj v vsakem kraju naletiš na prijete in zanimive ljudi. Počitniška prijateljstva res niso trajna, zato so pa polna raznih, nepričakovanih doživetij. Napak je torej iti s svojimi prijatelji na počitnice.«

Prav tako, kakor je nevarno odhajati na počitnice z različni znanci in prijatelji, je tvegano, vabiti počitniške prijatelje domov v obiske. Kolikokrat razočaran gostitelj ne ve, kako bi navezal pogovor, saj se čar počitniškega življenja v mestu hitro razblini. In kratka počitniška prijateljstva pač redko veže kaj drugega kakor ta bežni, opojni čar popolne svobode, prostosti in brezdelja.

»Po vašem naj bi torej človek odpravil v docela tuj kraj brez primerne družbe. Toda ali ne tvega pri tem vselej nekoliko zabave in veselja?«

»Prav nič. Ako človek ne hlata samo za zabavami in veseljami, se sam v tujem kraju kmalu počuti prav domače. Pomalem sklone razna nova znanja in vtisi, ki jih odnese s počitnic, so bolj sveži in novi, kakor če jih doživlja s človekom iz svoje stare okolice. Sicer pa le samski ljudje sami odhajajo na počitnice, vi imate vendar moža, torej se vam ni treba bati dolgočasja!«

Moja znanka je zadovoljno pokimala in ni več načela tega pogovora.

Janezek ima prve kopalne hlačke

In kako ponosen je nanje, nič več se ne dere, če ga mamica pomoči v tolikanj osovraženo vodo. Mamica pa rajši vidi, da se njen ljubček koplje nag in da ga sonce lepo ožge po vsem telesu. Zato mu hlačke in telovnik šele proti večeru obleče, ko je zrak hladnejši, ali pa včasih opoldne, ko je sonce za nežno Janezkovo kožo premočno. Hlačke bo pa Janezek lahko nosil tudi pozneje, doma na vrtu, ko bo stikal za hrošči in cvetlicami.

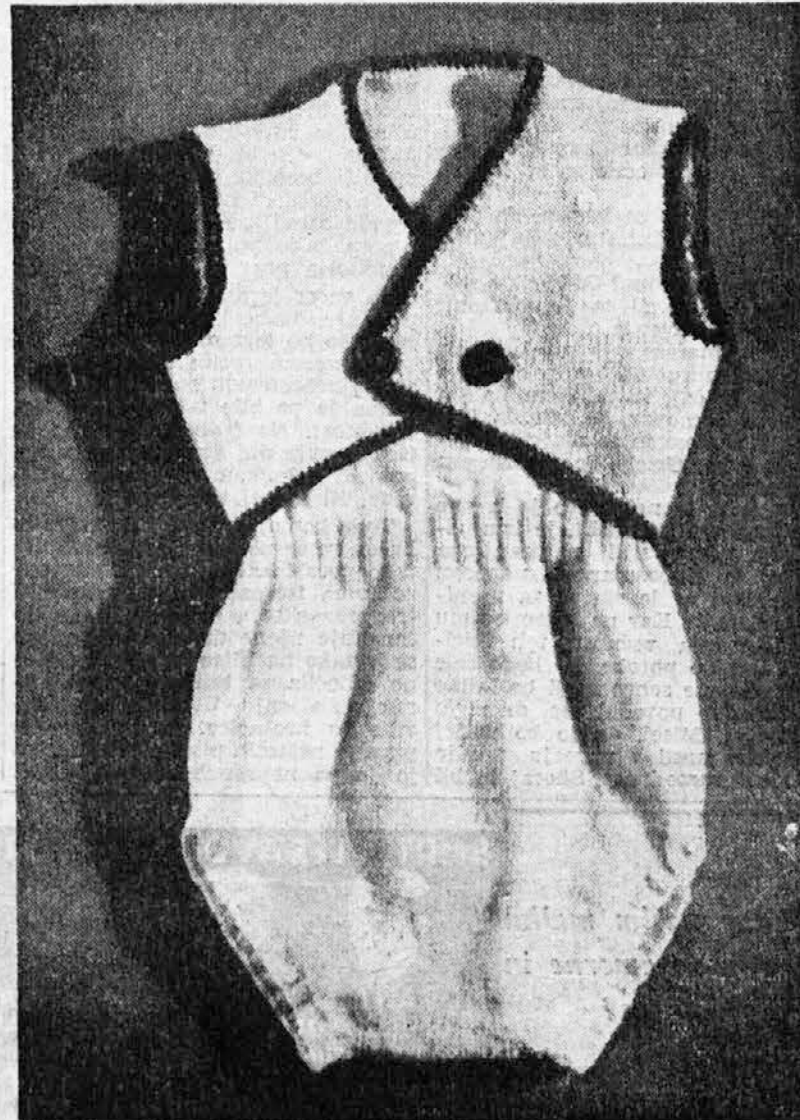
Upam, da so vam Janezkove hlačke všeč. Svojemu nadobudnemu sinčku jih splete lahko tudi tista, ki nima dosti vaje v ročnem delu. Vzoro!

rec je namreč tako preprost in kroj tako otroško lahak, da se ga lahko brez skrbi loti vsaka začetnica. Te hlačke so dovolj velike za dvestoletnega otroka, ako je pa droban, jih lahko nosi tudi še čez leto.

Za hlačke in telovnik potrebuješ okrog 200 gr mehke kopalne volne, ki se kmalu odteče in posuši, da se tvoj malček ne bo prehladil. Razen volne potrebuješ še dve debelejši in dve tanjši igli. Rob ob telovniku skvačkaš iz kakšne žive volne, ki ti je ostala od prejšnjega ročnega dela.

Ta kopalni kostim, ako ga lahko tako imenujemo, spleteš v navadnem vzorcu samih desnih petelj, samo ob pasu in ob nogah imaš drugače pletene robove, in sicer zato, da je tam obleka bolj prožna. Robovi in pasek so pleteni v dveh desnih, dveh levih petljah, kakor robovi pri nogavicah ali rokavicah. Te robove pa pleteš s tanjšimi iglami, seveda tudi zaradi oblike in prožnosti.

Zakaj se je ta zob razmajal?

Popolnoma zdrav je bil ta zob, vendar ga ni bilo mogoče rešiti. Vzrok je bil zobni kamen. Kdor pravočasno ne pazi na nevarni zobni kamen, mora računati s tem, da se bodo tudi njegovi zobje razmajali in morda prerano izpadli.

Uporabljajte redno Sargov Kalodont! V Jugoslaviji vsebuje samo Sargov Kalodont znanstveno priznani, na klinikah preizkušeni sulforicin-oleat dra Bräunlicha. Odpravlja polagoma vendar zanesljivo zobni kamen, prepreči njegovo ponovno tvorjenje ter Vas obvaruje te velike nevarnosti.

SARGOV

KALODONT

PROTI ZOBNEMU KAMNU

Hlačke pričneš zadaj pri pasu; nasnuješ na tanjše igle 80 petelj in narediš 12 vrst v robovem vzorcu, t. j. dve desni, dve levi petlji. Zdad pa pleti dalje z debelejšimi iglami in hlačke širi tako, da vsake štiri vrste na vsaki strani igle še eno petljo pridaš. To naredi petkrat, potem pa pleti naravnost dalje 30 vrst. Zdad moraš narediti izreze za noge, torej moraš kroj zožiti tako, da osemkrat v vsaki vrsti brez presledkov, na obeh straneh igle, dvojno podpleteš eno petljo, nato pa prav tako, samo v vsaki drugi vrsti, dokler ti ne ostane na igli samo še 30 petelj; zdad se hlačke spet širijo, torej moraš v vsaki drugi vrsti na obeh straneh igle privedati še eno petljo, tako dolgo, da imaš na igli 74 petelj, potem pa še v vsaki vrsti osemkrat po eno petljo; na koncu imaš na igli 90 petelj. Zdad pleteš naravnost 30 vrst, nato pa na deset vrst podpleti dvakrat na obeh koncih igle po eno petljo, tako da imaš po desetih vrstah na igli še 86 petelj. Zdad spet vzemi tanjši igli in pleti dvanajst vrst dve levi, dve desni. Vzemi debelejši igli in pleti naravnost 10 vrst, nato pa zožuj na vsaki dve vrsti ob obeh koncih igle po eno petljo, tako da ti ostane naposled na igli le še 56 petelj. Zdad razdeli delo za izrez ob

vratu, naredi najprej eno naramnico, nato pa še drugo. Sešij, poberi s tanjšimi iglami petlje pri izrezu ob nogah in spleti ozek rob v prožnem vzorcu dveh levih, dveh desnih. Prišij še na hrbtu dva gumba, da držita naramnici — in hlačke so gotove.

Telovnik ni nič težji od hlačk. Nasnuješ na debelejšje igle 90 petelj in v vzorcu samih desnih petelj pleti tako, da na obeh koncih igle v vsaki vrsti pridaš še dve petlji, torej skupaj štiri petlje. Pleti tako dolgo, dokler ne dobiš na igli 148 petelj, potem pa še bolj širi, tako da na obeh straneh igle, v vsaki vrsti, pridaš še tri petlje in imaš naposled na igli 180 petelj. Štiri vrste pleti naravnost, nič ne smenaj, pa tudi ne širi. Zdad razdeli delo tako, da boš posebej delala prednja dela in hrbet. Za hrbet pusti 70 petelj. Pri izrezu za roke moraš kroj zožiti, torej moraš sneti 11 petelj. Zdad delaja prednja dela naravnost do ram. Pri izrezu za roke pa v bližini ram spet nekoliko širi, kakor vidiš na kroju. Po kroju spleti še hrbet, nato sešij in obkvačkaj telovnik z živobarvno volno. Prišij še gumba, enega na koničasti del prednjaka, drugega pa bolj v sredo, kakor vidiš na sliki.

Upam, da sem vam dovolj izčrpno popisala ta kopalni kostim, tako da se ga bo res lahko lotila prav vsaka začetnica. Pozdravljam vas in želim srečo pri delu! S --- a

Kroj gl. str. 8!

Kumare so zrele...

Tožiš, da imaš za razna lepotilna sredstva premalo denarja. Rada ti pritrdim, da je prav tako, toda obenem ti svetujem, da si priskrbi na poceni način razna naravna lepotila. Morda še ne veš, da je kumarov sok izvrstna lepotilna voda za nežno in občutljivo kožo, ki ne prenese alkohola, olja in raznih krem. To lepotilno vodo si zdad lahko za vse leto pripraviš:

Kupi 10 rumenih, torej popolnoma zrelih kumar, jih razpolovi, poberi z žlico iz njih meso in ga daj v lončeno posodo. Ubij dve sveži jajci, vzemi beljaka in ju zmešaj s kozarcem rožnate vode. To tekočino vlij na meso in peske in dobro premešaj. Zdad pridaš še pol kozarca 90 odstotnega alkohola, pokrij posodo s čisto krpo platna in pusti tekočino tri dni. Po treh dneh posodo odkrij in preceđi vodo skozi platneno krpo v steklenice, jih dobro zamaži in spravi na hladen prostor.

To vodo uporabljaj zvečer in zjutraj za čiščenje kože; očistila ti jo bo bolje kakor milo ali krema. Med letom moraš steklenice večkrat potresti, a če se voda v njih zgosti, pridaš še nekoliko rožne vode. (n)

Ročben nasvet

Odtise prstov na okenskem lesu odstranimo, če jih malo podrgnemo s krpo, ki smo jo prej pomočili v spiritu.

NAS NAGRADNI NATEČAJ

gl. str. 8!

Naša kuhinja

KAJ BO TA TEDEN NA MIZI?

Četrtek: Praženi možgani, rezanci, glavna solata. — **Zvečer:** Gratinirana jajca.

Petek: Pižolova juha, palačinke z marelično mezgo. — **Zvečer:** Testenine s solato.

Sobota: Riževa juha, nadevan krompir, govodina. — **Zvečer:** Zdrobove rezine s paradiznikovo omako.

Nedelja: Goveja juha z vlivanci, obložene rezine s paradizniki, pražen krompir, zelena solata; smetanove kepice v vanilijevi kremi. — **Zvečer:** Mrzli narezek: olive, gnjat, sir, presno maslo; zraven ržen kruh.

Ponedeljek: Ribana kaša na goveji juhi, kumarična solata, krompirjev pire, govodina. — **Zvečer:** Riž z gobicami, glavna solata.

Torek: Juha s praženim zdrobom, bučke v omaki, krompirjev pire. — **Zvečer:** Pečenjak z jabolčnim kompotom; marelične palčke.

Sreda: Nadevane buče, pražen krompir, pečena teletina. — **Zvečer:** Zdrobov kipnik, kompot, breskov punč.

Pojasnila

* **Nadevan krompir:** Olupi, spodaj in zgoraj odreži, izdolbi in operi sedem debelih krompirjev in jih malo osoli. Zdad spraji v dveh žlicah presnega masla, žlico čebule, nekaj zelene peteršilja in strtega česna. V tem prepraži se 1/2 kg na kocke zezavih gob. Ko so se osušile, pridaš pol žemlje, zrezane na drobne koščke, tri žlice smetane, malo soli in eno jajce. Vse to dobro zmešaj, napolni krompir, postavi ga v kozico tesno drugega poleg drugega, pri kraju prilij malo ruhe, na vrh pa položi na vsak krompir rezinico presnega masla, porini v vročo pečico in speci. Pečenega daj z kakšni prikuhi ali solati na mizo.

** **Obložene rezine s paradizniki:** Nareži šestnajst po pol prsta debelih koščkov kruha rzene ali pšenične struce, namaži jih s presnim maslom, jih zloži na pločvino in porini v pečico, da se malo opečejo. Med tem prav dobro zreži 5 dkg kuhane gnjati, olupiti tri ali štiri zrele paradiznike, odstrani peške in jih prav drobno sesekljaj. V kozico daj dve žlici presnega masla in toliko drobno sesekljane čebule: ko se zmešča, pridaš gnjat, šcep popra in paradiznike, vse dobro premešaj in čebula, še malo osoli. To zmes namaži

na oprazne rezine, ki naj bodo še tople. Na mizo jih daj poleg solate ali kakšne prikuhe.

*** **Marelične palčke:** Mešaj, dokler dobro ne naraste: dva beljaka, žlico marelične mezge, 28 dkg sladkorja in malo vanilije. Primešaj 28 dkg drobno zrezanih, stoletnih mandljev in še malo mešaj. Daj nato testo na osladkorjeno desko in ga zvaljaj za pol prsta debelo. Razreži ga na prst debele in prst dolge koščke, jih položi na pločvino, pomaži s posladkorjenim beljakom in speci v malo vroči pečici. Pečene oblij z limonovim ledom in osuši v pečici.

Pridne roke mnogo narede

Vsaka je rada večkrat nova, toda le malokatera ima dovolj denarja za vse svoje želje. Tedaj si je treba pomagati z zvijačo in iz starega narediti novo. To ni tako težko, kakor morda mislite; danes na primer se boste naučile, kako je treba prenoviti star klobučevinast klobuk in enobarven volnen ali platnen kostim.

Lanski klobučevinasti ali slamnati klobuk bi še rada letos nosila, toda njegova oblika je zastarela in barva je kar preveč obledela. Pomagaj si torej z okrasjem, ki si ga sama sešiješ. Najprej kupi četr metra klobučevine, biti pa mora nasprotno barve kakor je klobuk. Zdad si na trd papir nariši srčke, ki jih lahko zložiš v lepo deteljico. Ti srčki so lahko večji ali manjši, kakršne cvetlice imaš pač rajši. Nato po teh oblikah izreži klobučevinaste srčke, jih sešij v sredi v deteljice in jim naredi repke iz klobučevine klobučevine, ki jo dobiš lahko pri klobukovem robu. Klobuk moraš namreč preoblikovati, tako da se ti bo lepo prilagal h glavi in da ne bo imel krajcev. Zdad še v sredo deteljice nariši okrogle koščke klobučevine, prišij rečlje in uredi cvetlice na oglavje klobuka. Pri tem pazi, da boš pokrila mesta, kjer je klobuk posebno poškodovan ali pa sešit. Cvetlice prišij in si po okusu še kupi tenčico, ki jo zavežeš čeznje — in tvoj novi klobuček je gotov.

Za prenovitev kostima vem dva dobra nasveta: ako imaš platnen ali volnen kostim z jopico v strogi angleški obliki, ti je treba samo poiskati ostanke in našiti na jopico štiri žepke, pri

Humor

Korenitost

Pod razstavljenim kipom »Deklica in hrepenenje« je napisano: »Ne dotikajte se s palicami in dežniki!«
Neki šaljivec je pa pripisal: »Temveč vzemite sekiro.«

Se predobro se spominja

»Ali ne bi bilo že čas, da se Anđkin zaročenec poslovil, saj je že enajst ura!«
»Ah, dragi, ali se nič ne spominjaš na čase, ko sva bila tudi midva mlada?«
»Saj res, takoj ga bom vrget ven!«

Skriti talenti

»Kako je z mojim sinom med poukom, gospod profesor?«
»Križ je z njim, zmerom se mi zdi nekam zaspan.«
»Seveda, to je talent, ki spi v njem.«

Ubogi očka

»Pol desetih je, Pepček, takoj pospravi igracke in v posteljo!«
»Oho,« se oglaš nadobudni sinček, »pa vendar ne misliš, mamica, da govoris z očkom!«

Po ovinkih

Pepček: »Gospod Černač, očka prosim, ako nam lahko za nekaj časa posodite vaš gramofon.«
»Pa vendar ne mislite ob tej pozni uri plesati?«
»Plesati ne, pač pa spat!«

Ponos

»Milan, po pravici mi povej, ali si bil danes v šoli tečen, ali ne?«
»Oh, mama, prav nič mi ni mar, kaj se godi za mojim hrbtom.«

Medeni tedni

Novopečeni zakonski mož pripenja na svojo ženko na drevo gugalno mrežo.
»France, pazi, trhla orehova veja se lahko vsak čas zlomi,« ga opominja žena.
»Nič hudega, zaradi nje ti pač ne bom kratil veselja.«

Na pravi poti

»Ali ste pokazali račune svojemu upniku?«
»Seveda.«
»Kaj je pa rekel?«
»K vragu me je poslal.«
»In kaj ste naredil potem?«
»K vam sem prišel, gospod odvetnik.«

Z dežja pod kap

»Ali ste s svojo drugo ženo bolj srečni kakor s prvo?«
»Tega ravno ne morem reči, prva je bila neizobražena in je vse narobe razumela, druga je pa izobražena, pa vse še preveč razume.«

Za oba prav

»Kaj pa delaš o počitnicah?«
»Zena se je te dni odpeljala v letovišče.«
»Kaj pa ti?«
»Jaz imam tudi počitnice, ker je ni doma.«

Iz otroških ust

Tonček: »Tineček, rad bi znal čarati.«
Tineček: »Čarati? Kaj bi pa začaral?«
Tonček: »Našega učitelja v kavarčka, potem bi pa okno odprl.«

Prijela je

»Priporočila bi vam tale klobuček, gospa, belo pero na njem vas pomladi vsaj za pet let!«
»Ali res? Potem prosim mi takoj pripnite še dve peresi!«

Poročilo

»Hlapcu, ki je vzlic prepovedi šel s prižgano pipo na skedenj, sem v jezi pipo izbil iz ust, iskro so se vsule na seno in tako je izbruhnil požar, ki je uničil vsa moja gospodarska poslopja...«

Preveč hoče znati

»Kam pa greš, Peter?« vpraša strogi oče, ko hoče njegov nadobudni sinček zvečer ven.
»V šolo, učitelj nam bo nočoj pokazal lunin mrk.«
»Ne, doma boš ostal! Če vam hoče učitelj kaj pokazati, potem naj to stori med poukom.«

Med prijateljicami

»Mirko mi je dejal, da bo ob pamet, ako ga ne uslišim.«
»Tako, včeraj je vendar mene zaprosil za roko!«
»No, vidiš!«

Znašel se je

»Ali si slišal, France, kako je tvoj prijatelj Janez rekel svoji ženi, naj gre v trgovino in naj si ogleda klobuke za dve sto dinarjev? Takega moža si lahko vzameš za vzor!«
»Ali sem ti kdaj prepovedal ogledovanje klobukov za dve sto dinarjev?«

Skrivnost LOGARSKKE HIŠICE

Roman. — Angleški napisala Elinor Glyn. — Prevedel Z. P.

17. nadaljevanje

Ves zbežan ji je Jack naposled obljubil; ko je pa odhajal, je pri vratih trčil z Grickom skupaj. Ker sta se že tisti dan videla, ni obstal, temveč mu je samo prijazno pokimal, preden je zavil po stopnicah nizdol. Tamara je sedela še zmerom tako, solze so ji še zmerom polzele po licih in žalostno je strmela v plapolajoči ogenj.

Bodočnost, ki ji je plaval pred očmi, ni bila tolažilna. Poroka z moškim, ki ga od dne do dne bolj ljubi, hkratu pa zavest, da so zakonske spono samo prisiljene, da je njen ponos, da je njena samozavest poteptana... to je kaj žalostna slika bodočnosti.

Gricko je prišel tako po tihem, da ga v svoji zatopljenosti ni slišala, dokler ni stopil tik pred njo.

Prestrašeno je kriknila in ga je ošinila s trmastim pogledom. Bila je huda, da jo je videl objokano. Postal je bled ko zid in njegov glas je bil hripav od razburjenja, ko je dejal: »Kaj se je zgodilo med vami in med vašim prijateljem, madame? Povejte mi resnico! Nihče vas ne sme videti objokane. Povejte mi vse, sicer ga ubijem.«

Z žarečimi očmi je stal pred njo. Tedaj se je Tamara ponosno vzravnila; njen osramočen ponos se je zbudil in se zazrcalil na njen obraz. Nepopisno ošabno mu je pogledala v oči in odgovorila z ledenim glasom:

»To vas prosim, knez, da me nikoli več ne žalite s sumničanjem, a tudi z grožnjami zoper moje prijateljce ne. Lord Courtray in jaz sva doraščala kakor brat in sestra. Menila sva se o najini domovini, ki je morda ne bom nikoli več videla. Naročila sem mu pozdrave za moje sorodnike. Če sem se jokala, me je sram mojih solz, in če govorite in ravnote tako kakor zdajle, me je sram tudi občutkov, ki so mi solze zbudili.«

Stopil je korak bliže; občudoval je njen pogum.
»In kakšen je bil ta občutek? Povejte mi, vedeti hočem.«
Se medtem ko je govoril, je slučajno opazil, da si je bila spet nataknila svoj poročni prstan. Pod bleščečim rubinom se je svetlil ozek zlat obroč.

»Tega ne prenesem,« je vzkljnil. Ošorno jo je prijel za zapestje in ji s silo potegnil oba prstana s prsta, nataknilvi ji spet samo svojega. »Tam nočem videti spominka od nikogar drugega, nobenega zlatega obroča razen svojega — in nobenega okrasja razen svojega rubina.«

Ipustil je njeno roko, obrnil se je in z jezo zagnal prstan v ogenj. S proseče prizdignjenimi rokami je stopila Tamara korak naprej, potlej je pa kakor okamenela obstala. V njenih očeh so se kresali bliski gneva.

»Da, resnično se kesam, da sem jokala,« je kriknila s stisnjenimi zobmi.

Nemirno je stopal Gricko po sobi gor in dol in ni mogel obrzdati svojega razburjenja.

»Vedeti moram,« je začel... V tistem trenutku sta prinesla dva služabnika čaj, in medtem ko sta prižigala samovar, je stopila Tamara k vratom in je zdajci pobegnila iz sobe, Gricko je ves zbežan ostal sam.

Kaj ji je le neki? Ko je trezno in mirno vse premislil, je izprevidel, da nima niti najmanjšega vzroka za ljubosumnost nasproti Jacku. Kaj se le skriva za njenimi besedami? Kar na lepem se mu je zdelo cela večnost, teh štiriinajst dni do poroke, ko bodo šele razpršene vse sence in ji bo lahko odkritosrečno povedal vse, držeč jo v naročju. Misel, da jo bo potlej res lahko nosil v naročju, mu je vzela vso razsodnost. Skoraj bi bil

planil za njo, da jo prosi, naj mu odpusti silovitost. O, kako rad bi jo bil poljubljil in jo božal, kako rad bi ji povedal, da jo do brezumja ljubi in da je ljubosumen celo na zrak, ki ga vdihava... Se rajši bi bil pa slišal od nje same odrešilno besedo, da ga ljubi, da mu vrača ljubezen. Odločil se je, da ji brž napiše par besed:

»Madame,« je začel. Odločil se je, da bo skrajno stvaren in zapet, sicer se mu ne bo posrečilo, da bi doigral svojo vlogo do konca. Zato je pisal dalje: »Sram me je moje silovitosti; okoliščine so se mi zdele tako čudne, ko sem vstopil. Zdej sem popolnoma sprevidel, da nisem imel vzroka ne za jezo ne za sumničenja. Prosim, odpustite mi. Odpočijte se medtem, ob tridesetih na osem pa pridem po vas, Gricko.«

Ko je odhajal, je ukazal odnesti pismo v njeno sobo. In ko je Tamara prebrala te vrstice, se je naselil prvi žarek upanja v njeno srce; lahen odsev sreče se ji je prikazal, prvi od one strašne noči v logarski hišici. In če jo vendar ljubi, res ljubi... Ne, ne; saj ni mogoče! Njegovo vedenje ne priča o ljubezni. In kljub neprenehoma vrtajočemu občutku ponižanja in sramote je bil položaj neznanstvo razburljiv. Z vročičnim nemirno je čakala večera.

Zdelo se je, da so solze presecale ukletje; notranja otopelost je popustila. Vedela je, predobro je vedela samo to, da ga kljub vsemu neizrekljivo ljubi.

Vse ji je bil vzel, z njenih čistih višav jo je bil pahnil v brezdnjo, toda poslednje drobce samospoštovanja hoče vendar še rešiti. Nikoli

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zaplestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH LJUBLJANA

naj ne izve njenega najglobljeja ponižanja, da ga ljubi. Zato ga je sprejela z ledeno hladnostjo, ko je stopil v sobo, in njeno vedenje je vplivalo tudi nanj.

Na potu v gledališče sta spregovorila komaj kakšno besedo, in ko sta sedla v loži v naslanjača, se je Tamara delala, kakor da se na moč zanima za dogodek na odru. Med odmorom so pa v trumah prihajali znanci čestitat. Tamara je prosila Gricka, naj jo oprostí pri večerji in pri plesu. Niti za hip se ni ganila od svoje botrice, in urenila je vse tako, da ni mogel Gricko niti besedice na samem z njo spregovoriti. To se ji je posrečilo seveda samo zato, ker je bilo tudi njemu tako po godu, sicer bi ji izmikanja prav gotovo ne dovolil.

Ta večer je dozorelo v njej prepričanje, da bo lahko vzdržala samo, ako bo le redkokdaj in še takrat zmerom vpricho drugih z njim skupaj. Minevali so dnevi, med njima je pa bilo vse zgolj hladna vljudnost. Na Tamarino srečo je Gricko prve dni drugega tedna odpoval z Jackom na lov na medvede. Ni mogel več strpeti.

Toda komaj je obrnil Petrogradu hrbet, so že polzele Tamari minute tako počasi kakor ure. Bila je popolnoma izčrpana in duševno potrtá, razen tega jo je pa še mučilo tarnanje njene družine, češ zakaj se je tako na hitro in nepremišljeno odločila za tolikanj važen korak v življenju. Utrujalo so jo šivilje in krojačice, utrujalo jo je pisanje neštetihi pisem, poleg vsega jo je pa neprenehoma zasledoval

nedoločen in velik strah. Zato ni bilo nič čudnega, da jo je zlomilo in da je za dva dni obležala resno bolna v temni sobi.

Potlej se je vrnil Gricko — in manjkalo je samo še pet dni do poroke. Sleherno jutro ji je pošiljal rože, kakor se to pač za ženo nina spodobi; presenečal jo je z darovi, toda mōra se ni hotela umakniti. Ker se ni mogla otresti misli, da jo bo vzel samo zato, ker zanj kot možu casti ni druge poti, ji vsi bleščeči in dragoceni darovi niso bili v veselje. Gricko je igral svojo vlogo z občudovanja vrednim samozatajevanjem, toda v tej svoji hudi preskušnji se je tolažil z upanjem na bližnjo srečo. Uboga Tamara, ki so se ji na vseh platih izmikala tla — vsaj tako si je domišljala — je pa z dneva v dan bolj bledela in medlela.

Njen oče je bil hudo bolan; putika mu je omrtviliča ude; brat Tom, njena sestra lady Newbridge in Millicent Hardcastlova so pa napovedali svoj prihod za tri dni pred poroko.

XXI

»Sama tvoje nožice...«

Ob vrnitvi medvedjih lovcev naj bi bila v palači kneginje Ardaševe intimna večerja. Kneginja je nameravala povabiti majhno družbo, in medtem ko bi gostje igrali bridge, naj bi se zaročena nemoženo posvetila drug drugemu. Uboga stara dama je bila že vsa živčna, in le Strongova resna zatrdjanja, da se bo naposled še vse dobro končalo, so jo še za silo držala pokonci.

»Kar pustimo ju, naj gresta svojo pot; delajmo se rajši, kakor da ničesar ne opazimo,« je priporočal stari mož. »Prepričan sem, da nam ne bo žal.«
Tamara je popoldne spet prvič vstala; bila je zelo bleda in medla. Oblekla si je mehko, oprjemajoče se oblačilo, ki jo je tolikanj pomladilo, da se je zdelo komu mlado dekle. Prekrasno biserno ovratnico si je zapela okrog vratu, ovratnico, ki ji jo je bil Gricko prav tisto jutro poslal. Kljub zunanjim znakom živahnosti in mladosti so pa zle njene oči žalostno iz vrtilih in temnoobrobljenih jamic.

Gricko je bil že v salonu, ko sta vstopili kneginja in Tamara. Oči so se mu orosile, ko je uzrl Tamarino bedno lice. Joj, koliko je morala sirota prestati! Zoper njegovo voljo je imel njegov glas sočuten prizvok, ko je dejal: »Bolni ste bili, sladka gospa? O, tetica, zakaj nisi poslala pome? Kako si jo le mogla pustiti, da toliko trpi!«

Nepopisn občutek sreče je prežl Tamaro, ko ji je poljubil roko. Tako neobjavljena je bila, da bi se bila za sleherno malenkost razjokala. Toda njena sreča je bila le kratka. Gricko je postal iz bojzani, da bi se utegnil izdati, na mah spet hladen in zapet. V srcu so mu pa radostno in ubrano pelestune sreče, zakaj vedel je, da bo kmalu tega nevdružnega teatra konec!

Tamara ni o vsem tem seveda nič slutila in je postala še bolj zbežana. Čez pet dni bo njegova prava žena pred Bogom in pred ljudmi... Gricko bo plačal svoj častni račun... Toda sam Bog ve, kako bo potlej ravnal z njo?

Že čez 14 dni

t. j. v štev. 34.

začne izhajati v »Družinskem tedniku«

nov velik

ljubezenski roman

Več v prihodnji številki!

Novela »Družinskega tednika«

Odločilni posnetek

Napisala

A. Elterjeva

Avto je drvel po newyorških ulicah in se ustavil v senci Riverside-Driva.
»Zbogom, Gil!«
»Torej misliš resno, Evelyn?«
»Čisto resno. Ne maram se poročiti in s tem zapraviti svojo kariero. Pet dolgih let sem hranila, da sem si kupila elegantno obleko in vozni listek do Hollywooda. Ti sam si me tolikokrat prepričeval, da sem lepa.«

»Zame si lepa, Evelyn, toda v Hollywoodu je na tisoče lepših žensk. Ni to tako lahko. Morebiti se boš še kesala — in potem se boš spet k meni vrnila.«

»Ne, ne, nikoli se ne bom kesala,« je odvrnila Evelyn odločno in udarila s svojo majhno nožico po tlaku. »In k tebi se tudi ne bom nikoli vrnila.«

»Torej me ne ljubiš več?«
»O — še,« je rekla in ga bežno poljubila.

Mesec dni kasneje je bleda in shujšana stala pred pisarniškim vrati slavnega režiserja. V njenih žarečih očeh ni bilo nič več tistega čudovitega sijaja, namesto zlatih kodrov so ji ob obrazu viseli šopi modrih las, ljubka obleka je bila videti ponošena, konci majhnih čevljev so bili obrabljeni in nogavice je imela na mnogih mestih zakrpane. Iz želodca ji je silila k srcu divja bol. Bila je lačna, že dva dni ni ničesar zaužila in v žepu ni imela niti beliča.

Takrat, pred štirimisi meseci, je bila srečna, srečna v upanju, da je prišla v Hollywood s kovčgom, polnim lepših stvari, in da se je nastanila v najboljšem hotelu. V različnih revljah je čitala toliko čudovitih pravilic o Pepekah, zato kajpada ni pričakovala, da ji bodo tako v začetku ponudili veliko vlogo, toda ko niti po enem mesecu še ni videla notranjosti ateljeja, je bila silno razočarana.

Pogostokrat se je ogledovala v zrcalu. Čudno, nič več ni bila tako lepa kakor v Newyorku. Tu so bile vse lepe, od restavracijske natakariče do strojepiske in prodajalke, toda vsem tem je gotovo nekaj manjkalo. Ali lep glas, ali pa smisel za film, Evelyn je zbrala ves pogum. Presedala je iz dragega hotela v poceni pension. Nekaj se bo že zgodilo.

Toda nič se ni zgodilo — prav nič. Poskušala je svojo srečo v posredovalnicah za službe, romala je od urada do urada in z mnogimi drugimi čakala pred vrati, ki je na njih brala: »Prepovedan vhod!« in ki se niso nikoli odprla. Konec četrtega meseca ni imela česa jesti. Zadnji par silevilih nogavic je bil že ves zakrpan, pension ni bil plačan in večina svoje garderobe je morala pustiti na starini. Tedaj je nenadno prišel magičen klic. Hoteli so jo videti. Če bo ugajala, bo to pomenilo vse — celó delo. Plačala bo hrano in najemnino. Komaj se je vzdržala joka.

Pred režiserjevimi vrati je stala gruča ljudi. Sivobradi, sključeni starčki, suhi mladeniči v ponošenih oblekah, izžete ženice plašnega boječega pogleda, bleda mati z otrokom. »Petdeset statistov potrebuje,« je šlo od ust. »Filmal bodo v revnem newyorškem okraju.« Naposled so se vrata odprla. Prikazal se je pomožni režiser in začel izbirati. »Vi,« je dejal in potrpjal starega moža po rami, »in vi. Vi ne, ste predebeli.« Izbral je tudi Evelyno. Ironija usode! Z ljubko obleko in s sladkim nasmehom ni mogla ničesar doseči. Šele obup in uboštvo sta jo pripeljala do uspeha.

»Kaj bomo delali?« so boječe spraševali.
»Nič težkega — stali boste v vrsti lačnih.«

Ko je zaslislala 'lačnih', ji je v želodcu zakrutilo.

To je bilo torej Meka njenih sanj! Za dekoracijo je bila temna, umazana newyorška ulica. Siva hiša v ozadju je bila mislionska stavba. Pod slabó osvetljenim obokom je stal vitek mlad mož v samaritanskem oblačilu, mož, ki ga je Evelyn na platno občudovala, da ji je zastajal dih.

Režiser je dal kratka in presekana navodila. »Počasi hodite. Vsi! Poskujte tako, kakor da bi bili lačni ali pa kakor da bi od lakote umirali. Če vam ponudijo kavo, jo zbijte na tla. Ugrižnite v kruh, kakor da bi že strašno dolgo ničesar ne zaužili. Mislite, da ste brez službe.«

Zvezdnik pod obokom se je smehljal. Oči so se mu svetile in zobje so se mu bleščali. »Gospoda sedite v jedilni voz za prvo vrsto,« je mladostno zaklical.

Užgal se je svetlobni znak. Mirno! Vrsta ljudi se je pomikala naprej kakor debela gosonca in se prerivala skozi sol, predstavljajočo pravkar zapadli sneg. Tedaj je prišel Evelynin veliki trenutek. Stala je pred kamero. Zvezdnik se je nagnil nadnojo in se ji

Cene našim malim oglasom so zmerne in času primerne!

SMRT PLESAVOSTI! „MORANA“ PRAVO CUDO!

MORANA JE USAVRŠENA ODPRAVI PRHIJAJ, EKCEME, JAČI IN HRANI LASIŠČE. TAKOJ USTAVI IZPADANJE LAS. LASJE PORASTEJO TUDI NA PLESASTOM MESTU. CENA STAKLENICE DO POVZETJU DIN 40.- POŠTNA DIN 7.-

MODERNA KOZMETIKA - SPLIT -
MORANA DIPLOMIRANA V LONDONU S OF GRAND PRIX IN ZLATO KOLAJNO

nasmehnil. »Jej in pij, sestra,« je rekel s toplim glasom.

To je bil Evelynin veliki trenutek. Čeprav se ga ni zavedala, kajti ukle- nila jo je resničnost. Z obupnim kri- kom je potegnila kruh in skodelico k sebi in oboje nesla k ustom. To je bil kruh, to je bila kava, vroča kava, ki je tekla po njenem suhem grlu!

Nenadoma se je zgrudila. »Moj Bog!« je vzkliknil igralec pre- strašeno. »Moj Bog!«

Evelyna je zastrmela v njegov obraz. Kava ji je v ganljivo majhnih kaplji- cah curljala po bradi. »Tako sem lač- na,« je zahtevala in omedlela.

Ko se je zavedala, je ležala na širo- kem kanapeju v režiserjevi pisarni. Nekdo ji je v usta kapljal konjak. »Moramo jo angažirati,« je slišala ne- ki glas. »Velika igralka je.« Govornik se je obrnil k njej. »Prizor vas je iz- mučil — bili ste čudoviti — toda da- nes vas ne potrebujem več. Jutri vas bomo filmali od blizu za veselnjete, in če se vse posreči, boste podpisali majhno pogodbo.«

»Ali bi lahko dobila današnji ho- norar?« je s strahom vprašala Evelyn- na. Deset dolarjev. Naročila si je bo- gato večerjo in razkošen zajtrk. Točno ob določenem času je z ostalimi vred stala v ateljeju. Ljudje so jo gledali z novimi očmi, nič več ni spadala k njim.

Spet sta bila hrup in luč in mno- žica se je pomikala proti sivemu mi- sijnskemu poslopju. Spet je stala Evelynina pred kamero. Zvezdnik se je smehljaj. »Jej in pij, sestra.« Segla je po kruhu in kavi in ponesla skodelico k ustom. Kruh je bil star, kava ji ni dišala in komaj je požirala. Spomnila se je, da mora omedlet, in je padla na tla. »Moj Bog!« je vzdihnil igra- lec. »Moj Bog!« Ozrla se je k njemu. Na njenem obrazu ni bilo nič žalost- nega in v očeh ji ni igrala nobena solza.

»Slabo, zelo slabo,« je zaklical re- žiser. »Razburjeni ste. To moramo še enkrat filmati.«

Evelyna se je zbrala. Hotela je vzdihnuti, zajokati, zahteti, omedlet, ni se ji posrečilo. Nič več ni mogla zbrati čustev brezupnosti in bede se- stradanih.

Bila je sita. Režiser se ji je laskal, prosil, kričal in rjeval. »In vi hočete biti igralka? Prvo deklo, ki bi jo snel na ulici, bi znalo to bolje narediti. To je predz- nos, krasti mi tako dragocen čas!« Potem je prizor črtal. Pogodbo je raz- trgal. Evelynina je zanj za zmerom opravila.

Zdaj živi v Newyorku. Ima očarljivo stanovanje v Spodnji Aveniji. Tri so- be, kopalnico in ljubko belo kuhinjo, ki peče v njej krehke kolačke. Njen mož Gilbert jo ima za najlepšo in najbolj nadarjeno žensko na svetu.

(rY-I)

Pretemperamenten letalec

(nž-I) Newyork, avgusta. Črnski le- talec Julian, s priimkom »Črni orel«, je s svojim neugnanim temperamentom uganil že marsikatero smešno. Ob iz- bruhu italijansko-abisinske vojne se je Julian odločil, da bo letel na po- moč Abesincem. Svojo objubo je res držal, a le naspol. Kakor hitro je namreč prišel nad negušovo prestol- nice, je prišel začetnim opazovalcem pod seboj kazati take vratolomnosti, da so kar dih zadrževali.

Toda junaškemu črnemu orlu je »podletelo; pri enem od najdrznejših obratov je izgubil oblast nad letalom in strmoglavil v globino. Po čudežnem naključju je ostal cel in zdrav, zato je pa docela razbil svojega »ptiča« in ne- varno ranih več gledalcev.

Te dni je nameraval priljubljeni črn- ski letalec pripovedovati po radiu svoje letalske doživljaje. To predavanje so posebno željno pričakovali njegovi črni rojaki. Toda Julianovi načrti so se spet izjalovili. Komaj je namreč stopil v predavalnico in povedal nekaj stav- kov, so morali izključiti mikrofon. »Črni orel« je preveč vneto »predaval«, saj si ni pomagal samo z besedo, temveč tudi z rokami, in tako je v vneti zamahnil tudi po mikrofonu in ga razbil. Na- daljnja predavanja so zato morali od- povedati. Morda se je radijska postaja tudi zbala, da ji ne bi neugnan letalec še hišo porušil...

Hranilne knjižice

nakup in prodaja — naj- solidneje potom pisarne

Alojzij Planinšek

Ljubljana
Beethovenova ulica 4 I.
Telefon 35-10

ARTIST BUX

VELIK ROMAN
IZ CIRKUŠKE-
GA ŽIVLJENJA

Napisal Hans Possendorf

Za pravilne odgovore na vprašanja, nanašajoča se na razplet tega romana, razpisuje uredništvo »Družinskega tednika« 12 denarnih nagrad v skupnem znesku 2500 din

24. nadaljevanje

In potlej je Bux tako rekoč gre- bel po lastnem srcu: predočeval je Cilki, kakšen dober in pošten člo- vek je tale Pieter Hemsterhuis, da je bogat in bo lahko živela pri njem kakor kakšna princesa, da bo imela na moč prikupnega tasta in prikupno taščo. In razen tega naj misli tudi na bodočnost. Nekoč se bo tako poročila, saj menda ne mara doživeti bede starikavih ar- tistov? Razen tega je njen poklic tolikanj nevaren, da bi morala biti kvaležna svojemu Stvarniku, če ji ponuja takšno priliko, da se lahko zateče v varno pristanišče.

Bux je dolgo govoril. Cilkin obraz je postajal čedalje resnejši, in na- posled so ji privrele debele solze iz oči. Vendar ji Bux ni mogel iz- siliti niti besedice. Na vsa vpraša- nja je trdovratno molčala. Ni po- vedala, ali hoče Pietra Hemster- huisa ali ga noče; še na vprašanje, zakaj tako joka, ni hotela odgo- voriti.

Takrat sta pa morala prekiniti pogovor: Cilko so prišli klicati h gospe ravnateljici.

Ko je stopala proti ravnatelj- vemu stanovanjskemu vozu, se ji je kar vrtele v glavi: njen stric Bux, ki mu je z vso dušo vdana, ki ga ljubi bolj kakor katerega koli človeka, ta stric Bux bi se hotel kar ločiti od nje! Se prigovarja ji, naj da cirkusu slovo in se poroči, čeprav dobro ve, da bi bilo takšno slovo ločitev za zmerom, ker bi kot žena holandskega trgovca ostala pač v Amsterdamu. Niti omenil ni, da bi mu bilo kaj hudo spriče traj- ne ločitve! Kar sama po sebi umevna se mu je zdelo! Cilka je pa mislila, da jo ima prav tako rad kakor ona njega!

Od gospe ravnateljice je slišala Cilka skoraj do besede isto, kar ji je bil že Bux povedal. Samo s pol nšesa je poslušala, saj je že vse vedela: imenitna družina, dobri ljudje, neznansko bogati! Negoto- vost in nevarnost artističnega živ- ljenja, in tako dalje, in tako dalje. Samo na koncu je nekaj pridejala, kar je seglo Cilki globoko v srce: »In s tem bi izpolnila najsrčnejšo željo svoje pokojne matere, otrok moj, svoje dobre, hrabre matere, ki je živela samo za tvojo srečo in si je samo želela, da bi ti, draga Cilka, živela nekoč varna pred ne- mirnim cirkuskim vrvenjem, in ki je v boju za tvojo bodočnost žrtvo- vala svoje življenje.«

Še nekaj hipov je Cilka molčala. Potlej je pa po tihem spregovorila: »Rada bi si... premislila. Prosim vas, rotim vas, pustite mi še malo časa, vsaj do aprila, ko mi bo osemnajst let.«

VII

Cirkus Kreno se je ustavil, pre- den se je vrnil v Nemčijo, še v holandskih mestih Utrechtu in Arnheimu. Predpoldne predzadnje-

Prepozno

Slavni francoski slikar Renoir je bil že star, ko je s svojimi deli žel prve velike uspehe. Ko je nekega dne prišel k njemu trgovec s slikami in mu ponujal lepe denarce za eno iz- med slik, mu je mojster porogljivo dejal:

»Prepozno! Ponujate mi beefsteake, zdaj ko nimam več zob.«

Logika

Abbé François Boisrobert, eden naj- večjih šalivcev 17. stoletja, je bil ne- koč v gosteh v plemiški družbi, kjer se je posebno repenčil mladi, domišlja- vi prestopidar, marki de Villeneuve s svojimi svobodnjaškimi nazori.

Izivalno je dejal: »Ne verjamem v Boga, ker ga doslej nisem še nikoli videl.«

Marki je ponosen na svoje duhov- ienje čakal abbéjevega odgovora. Do- bil ga je in še prav postenega:

Abbé je namreč premeril mladega plemiča od nog do glave, potem je pa zviska dejal: »Vidite, marki, iz istega vzroka dvomim v vašo pamet, ker do- slej tudi se nisem imel prilike, da bi jo videl.«

ga dne je odšla Feda sama v me- sto, baje po nekih opravkih. Od- peljala se je pa naravnost na po- što in je vprašala, ali je morda pod značko »Orizaba« kaj poštno leže- čega. Uradnik ji je izročil pismo njenega prijatelja Otona Kroidta. Hlastno je raztrgala ovitek in pre- brala pičlo, vendar tehtno vsebino:

Draga Feda! Poslušaj in čudi se! Moj načrt se je posrečil: ravnateljstvo živalskega vrta v Berlinu je priprav- ljeno ponuditi doktorju Buchsbaumu stalno živnozdravniško službo. Plača bo tolikšna, da bosta lahko imenitno živela v Berlinu. Preden mu bo pa uprava uradno ponudila službo, naj bi jaz poizvedel, ali je voljan sprejeti po- nudbo. Odločitev ni treba prenačiti. Vendar je spet preveč ne odlašaj. Stori vse, kar je v tvoji moči, da sprejme službo, potlej pa kmalu ob- vesti

svojega zvestega

Otona Kroidta.

Fedina lica so v radostnem raz- burjenju zažarela. Zatekla se je v majceno obednico na samotni uli- ci, previdno se je najprej razgleda- dala okoli, ali ni morda med gosti kakšen znanec iz cirkusa. Potlej je sedla v koticček, naročila si je čr- nilo, pero in papir in je s prehit- vajočo se hlastnostjo napisala:

Dragi Oton! Pravkar sem dobila tvoje sporočilo. Preimenitno! Ne vem,

hitreje, kakor si misliva. Za danes še enkrat tiscera hvala in na skorajšnje svidenje!

Tvoja prijateljica Feda.

Ker so potrebovali v Berlinu en dan več za postavitve cirkusa ka- kor drugod, je Bux izbral prilož- nost in je obiskal svojo mater v Frankfurtu, medtem se je pa Feda odpeljala s cirkusom iz Arnheima naravnost v Berlin.

Ko je Bux 20. septembra o pol- osmih zjutraj prišel z nočnim vla- kom na anhaltsko postajo v Ber- linu, je stala Cilka že na peronu. Ze ko mu je stopala naproti, ga je obupani Cilkin izraz zbudel v srce.

»Kako se pa držiš, Cilka?« je za- skrbljivo vprašal. »Ali se je kaj zgodilo?«

Tedaj so se Cilki kar vile solze in med lhtenjem je izdala: »Te- di... je... mrtev.«

Bux je postal bled ko smrt. »Kje? Kdaj?« je kričnil.

»Na poti. Ko je Tom v Mindenu navsezgodaj odprl vrata za krm- ljenje... je ležal Tedi... mrtev v kletki.«

»In nič ne veste, kaj mu je bilo?« je s hripavim glasom vprašal Bux. Cilka je odkimala. »V Hanhovru ga je Feda izročila konjaču.«

»Kaaj?« je vzkipeł Bux.

kako naj se ti zahvalim! Morala bom pa prav previdno in po malem na delo. Sanse niso slabe: najvažnejša ovira, da da cirkusu slovo, je že od- stranjena, ker mu ni treba več skrbeti za starše. Druga ovira se menda tudi že krha: mislim, da se bo Cilka Berndtova kmalu poročila z mladim Holandcem, in bo Villi rešen svojih »varuških dolžnosti«. Ostanje samo še živati, ki se pa od njih ne da ločiti. Toda morda bom našla tudi tukaj izhod.

Danes bi ti bila tako ali tako pisala, zakaj tudi jaz imam zate veliko no- vico: davi se je odločila neka zadeva, ki je že več tednov visela v zraku. Nisem ti pa hotela prej pisati, preden ne bo v redu, čež pet dni priče cirkus Kreno za kakšne tri ali štiri tedne v Berlin na gostovanje! Kaj praviš? Imenitno, ne? Tudi za najin načrt se mi zdi to zelo ugodno. Morda se da z ustnimi pogovori rešiti zadeva mnogo

»Da, se prosila sem jo, naj tega ne stori, da boš lahko preiskal truplo, saj je bil Tedi vendar zdrav ko dren. Feda je pa dejala, da bi bilo smešno, voziti crkacino s se- boj...«

Bux ni spregovoril niti besede več. Na voznji do cirkusa je sedel nem in bled v taksiju. Cilka se je tiho jokala predse. Samo enkrat je Bux kratko vprašal: »Ali je Feda v cirkusu?«

»Ne — v Potsdamu. Drevi, k predstavi se pa vrne.«

Se preden se je Bux vrnil v svoj stanovanjski voz, je pohitel s Cilko v hlevji šotor. S strastno nežnostjo je poziraval svoje živati, ki so koj ob njegovem prihodu vse v en glas dale duška svojemu veselju. Samo Vranček se ni prikazal.

Anekdote

Charcot in živali

Francoski raziskovalec Charcot je zelo ljubil živali. Nikakor ni razumel, kako morejo ljudje živali ubijati. Na raziskavanjih v severnih pokrajinah je le včasih žrtvoval pingvina ali tju- nja, toda le tedaj, kadar niso imeli nobene druge hrane več.

Nekoč mu je pa neki sopotovalec po severu dejal, da ima njegova do- brotljivost kaj slabe posledice:

»Ako mi prepoveste ustrešiti sever- nega medveda, ste odgovorni za živ- ljenje desetih tjujnjev, saj je severni medved največji sovražnik tjujnjev!«

»Ze mogoče,« je odvrnil Charcot, »a tudi če pustim živati vas, sem kriv smrti desetih kokoši!«

Beseda o mladosti

Slavni Cleo de Merode so že v pozni starosti občudovali zaradi izredne sve- žosti in lepote. Ko je pa neki gospod v prekipevajočem poklonu dejal: »Se-

Dolgo življenje

»Čemu se morate zahvaliti za svoje dolgo življenje?« so na neki večerji vprašali radovedneži slavnega irskega pisatelja Bernarda Shawa.

»Visoki starost!« se je brž in jedr- nato odrezal porogljivec.

Rockefellerjeva nezaupnost

Bogatašu Johnu D. Rockefellerju je neki mladenič med pogovorom ponu- dil smotko. Starček jo je po dolgem oklevanju nezaupno sprejel, jo povr- tel med prsti, naposled je pa le od- griznil konico. Med tem je mladenič po vseh žepih nestrpno iskal svoj vžig- alnik. Smola je pa hotela, da ga ni imel pri sebi.

»Oprostite,« je plaho dejal mladi mož, »ali vas lahko poprosim za vžig- alnico?«

»Zelo bi se čudil,« je odvrnil zapeto Rockefeller, »ako ne bi bilo v vaši ponudbi nobene preračunljivosti!«

ŽENA ljubi močnega moža.
MOŽ normalno ženo brez nervoznih muh in živč- nih napadov.
ŠEF pa zdravega uradnika.

Zahtevajte s kratko karto prospekte od

UPRAVE

RADENSKEGA ZDRAVILNEGA KOPALIŠČA SLATINA RADENCI (pri Mariboru)

»Vranček! Vranček!« je vabil Bux in zrl h kletki, viseči nad Bramom.

Nič se ni zganilo. Bux in Cilka sta se preplašeno spogledala. Tre- nutek nato se je dala Cilka Brama dvigniti na hrbet in tako je sto- ječa na slonu lahko segla prav do Vrančkove kletke. Začutila je pti- čevo telo, potegnila ga je ven in glasno kričnila: veke so bile na pol priprte, tope oči so bile ne- premične in glavica mu je mla- havo visela ob životu. Vranček je bil mrtev.

Feda je bila tisti dan opoldne z Otonom Kroidtom in Bentheimer- jevim pri Marwitzovih na obedu. Ko so potlej sedeli kramljaje pri črni kavi, je vstopila služkinja in javila, da kličejo gospo Buchsbaumovo na telefon.

Feda je vstala. »Oprostite. Brččas moj mož. Danes se je vrnil iz Frankfurta.«

»Ne, ženski glas je bil,« je rekla služkinja.

Feda je odšla v gospodarjevo de- levno sobo, kjer je bil na pisalni mizi telefon. Samo nekaj nejasnih besed so slišali v sosedni jedilnici, toda po Fedinem glasu so čutili, da se je moralo nekaj zgoditi.

Ko je Feda čez dolgo časa spet vstopila, so vsi opazili na njenem obrazu neko zmedenost.

»Menda ni nič neprijetnega?« je vprašala Greta Marwitzeva prijat-eljico.

»Zal! Takoj se moram odpeljati v Berlin. Spet je poginila ena iz- med moževih živali.«

»O, kako žalostno!« je vzkliknila Ria Bentheimerjeva. »Toda ti ven- dar ne moreš nič pomagati! Tako lahko bi še malce prijetno pokramljali.«

»Da, prava škoda, a vzlic temu moram oditi!« Feda je skomignila z rameni. »Pri telefonu je bila mala Cilka Berndtova. Povedala mi je, da je moj mož kakor bi bil zblazen. Ze od zgodnjega jutra sedi z mrtvim Vrančkom na pručki v hlevu in strmi v malega mrliča in ne zine niti besede.«

»Moj Bog, saj to je grozno!« je vzkliknil Oton Kroidt. »Lahko si mislim, kako zelo je nesrečen. Ni- koli ne bom pozabil, kako se je pred letom dni v Buenos-Airesu ihte vrgel čez truplo mrtvega vol- ka. Zdaj je njegova točka popol- noma razbita! Najprej volk, zdaj medved, danes pa še Vranček!«

»Da, njegova točka je popolne- ma razbita,« je hladno menila Feda. »Najmanj leto dni bi moral trdo delati, preden bi našel in zdresiral nove živali za nadome- stilo. Vprašanje je, ali bi se mu sploh posrečilo. Toda za svojo dru- go veliko točko potrebuje vendar samo tigro. To točko bo lahko še zmerom predvajal.«

Bentheimer je stresel z glavo: »Tu pa nekaj ne bo v redu. Če le ni kakšno maščevanje po sredi?«

»Skoraj gotovo bo,« je odgovorila Feda. »Pri medvedu nismo mogli ugotoviti vzroka smrti. Toda kakor Cilka pravi, je ptič poginil nasilne smrti; nekdo mu je kratko in malo vrat zavil in ga spet vrgel v kletko. Prav gotovo zelo nerodno!«

»Saj to je nesramno!« se je raz- buril Marwitz. »Ali ima tvoj mož nemara kakšnega hudega sovraž- nika pri cirkusu, ki bi mu priso- dila tako grozno maščevalnost?«

Poravnajte naročnino!

Solnce, voda, čoln...

Kako si lahko sam napraviš kanu za 300 din?

2. Orodje

Kladivo, klešče, izvijač za vijake in žaga.

3. Sestava ogrodja

Najprej je treba pritrditi konici na vsako stran gredlja, t. j. na osnovno, srednjo palico. V ta namen obžagaj oba konca gredlja tako, da sta njegovi konici 25 cm dolgi in na koncih 2 cm debeli (slika 10). Ko obe konici vstavliš in z vijaki pritrdiš, moraš paziti, da sta konici na gredlju pritrjeni v lepem loku. Nato pritrdiš rebra z zarezami (c) na gredelj.

Ogrodje se zdaj že zelo približuje končni obliki kanuju. Po okusu čoln še lepo izoblikuj.

Na rebra pritrdi z žebli ali vijaki 18 palice, v razdalji nekaj centimetrov. Te palice tvorijo boke čolna, torej mo-

Se nekaj o kanuju

Kakšne so dobre lastnosti kanujeve? Kanu je lahak, trden in stabilen čoln. Lahko ga uporabljata tudi na deročih rekah z brzicami in ne boš razočaran.

Kaj mora znati vsakdo, kdor se vozi v kanuju

Seveda plavati, posebno če vozi po deročih vodah. Tudi večji plavači in veslači, ki v mirnih vodah dobro vodijo čoln, morajo biti v deročih vodah zelo previdni in rajši nezaupni; posebno pa še spočetka, ker je veslanje v deroči vodi docela drugačno kakor v mirni vodi.

Kanu postaviš v vodo tako, da ga primeš pri obeh konicah ali pa spustiš z enim koncem naprej. Paziti moraš, da s čolnom ne zavešaš ob kamenje in ne naseđaš na plitvino! (nj-D)

Naš nagradni natečaj

Kako najbolje obrnem 100 din za nakup poletne obleke?

(Glej tudi prejšnje številke)

OBLEKA IZ VZORČASTEGA ETAMINA ZA 98 DIN

Za 100 din si lahko kupim lepo obleko iz etamina in še klobuk iz istega blaga.

Najprej blago uravnam in obleko urezam; pri rezanju in krojenju mi seveda pomaga mama. Blago je letni etamin, svetlomoderne barve z belimi vzorci cvetlic. V prednji in zadnji del obleke všijem po sredi 1 cm širok rob iz temnomodrega krepa. Obleko pa sešijem drugače docela preprosto. V pasu jo precej zožim, tako da se lepo oprime živila, nato se pa spušča v gube, ki so zelo moderne in povrhu še praktične. Dolžina je letos kratka; na koncu obrobim obleko z 1 cm širokim krepastim trakom, tako da se lepo ujema z robom v sredi obleke. Ob vratnem izrezu, ki ni posebno globok, prišijem 5 cm širok deški ovratnik iz prav takega temnomodrega krepa. Rokave na ramah precej nabermem v gube, ki jih pa nad komolci toliko zožim, da se lepo oprime roke in jih na koncu obrobim s krepom. Iz krepa naredim še dolgo pentljo, ki jo podložim z blagom obleke in proti koncu razširim. Pri strani si jo zavežem v velik vozel, trak pa lepo padé po obleki.

Zdaj manjka še klobuk. Iz ostalega temnomodrega krepa si dam narediti pri modistki ličen širokokrajen 'florentinec'. Trak in majhna pentlja sta iz istega blaga kakor obleka. Tako si naredim za 98 dinarjev lično in elegantno obleko.

Obračun

Blago din 60—
1/2 m temnomodrega krepa 15—
2 svili 3—
Delo za klobuk pri modistki 20—
SKUPAJ din 98—

S spoštovanjem

Danica Paté,
Ljubljana, Krekov trg 12.

MALI OGLASI

ZELITE KUPITI DOBER GLASOVIR se od 3.500— dinarjev dalje. Zelite imeti vaš glasovir, piano ali harmoniko čisto uglasbeno, obrnito se na mene, pridem takoj! Natančno delo ter nizka cena! F. Turin, Celje, Prešernova 10.

GOSPOD S STALNO SLUŽBO želi znanja z gospodično ali vdovo primerno starosti. Ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro: »Iskrena ljubezen«.

MLAD GOSPOD ISCE RESNEGA ZNANSTVA z gospodično srednjih let iz Ljubljane, možno tudi iz okolice. Ponudbe na oglasni oddelček »Družinskega tednika« pod: »Prijateljstvo«.

GOSPOD 29 LET STAR, s pravico do samo stojnega izvrševanja boljše obrti, za sedaj nameščen z Dio 1000— mesečno, želi resnega znanstva z gospodično ali vdovo od 20 do 30 let, z malo večjo doto radi samostojnega izvrševanja obrti. Prednost imajo tudi dekleta z deželo. Odgovor na upravo pod šifro: »Vestac«.

LEPA EKZISTENCA, lačcem sotrudnika(co) z denarjem za razpečevanje novih brezkonkurenčnih praktičnih predmetov. Cenjene dopise pod: »Patentirano 25.000« na upravo lista.

BURET

lister in vsa lahka letna oblačila v elegantni izdelavi nudi ceneno

Presker

Sv. Petra cesta številka 14

Srečni SOLEA-nagradni dobitniki!

Polne košare rešitev je prinesel pismonoša. Nagradno razsodišče je pregledalo 5.298 dospelih rešitev in našlo med njimi 3.347 pravih. To je Solea-navdušenje!

Pravilna rešitev dne 19. junija razpisane nagradne naloge se glasi:

Aktivni lecitin v Solea milu na najidealnejši način dopolnjuje učinek kože krepilnega kolesterina in Solea kremi. V koži delujoče hormone snovi se z lecitinom in kolesterinom, ki sta za to najprimernejša, presenetljivo in blagodejno poživijo.

Vsem se najlepše zahvaljujemo za izredno številno udeležbo in za naravnost občudovanja vreden trud in skrbnost pri sestavljanju pravih odgovorov. Prav posebno pa se zahvalujemo vsem tistim, ki jih žreb to pot ni osrečil z nagrado. Za plačilo naj vam bo sveža in elastična koža, ki dobro diha in je dovoljno prekrvljena, kar vse povzroča redna Solea-kožna nega. Prvih pet nagradencev je določilo razsodišče, kakor sledi:

1. nagrada: Dr. med. univ. Ana Gorodecki, Karlovac, Starčevićeva 15. — 2. do 5. nagrada: Aleksandar Buharović, Zagreb, Ulica Kraljice Marije 18/II, Metka Lovrič, Ljubljana, Rožna ulica 27/L, Elfrida Klar, Maribor, Delavska ul. 26/L, Cita Sodin, Celje, Spodnja Hudinja 28.

Ostalih 395 nagradencev je pisмено obveščeni.

Tvornice Zlatorog, oddelek Solea, Maribor

SOLEA

Milo in krema

brez trošarine DIN 10.-5.-3.

Radio Ljubljana od 12. do 18. avgusta 1937.

ČETRTEK, 12. AVGUSTA
12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Cas, spored, obvestila ■ 13.15: Plošče ■ 19.00: Cas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Plošče ■ 20.10: Zdravstvena ura ■ 20.30: Operne speve s spremljevanjem Radijskega orkestra poje ga. Zlata Gjunjenac ■ 22.00: Cas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

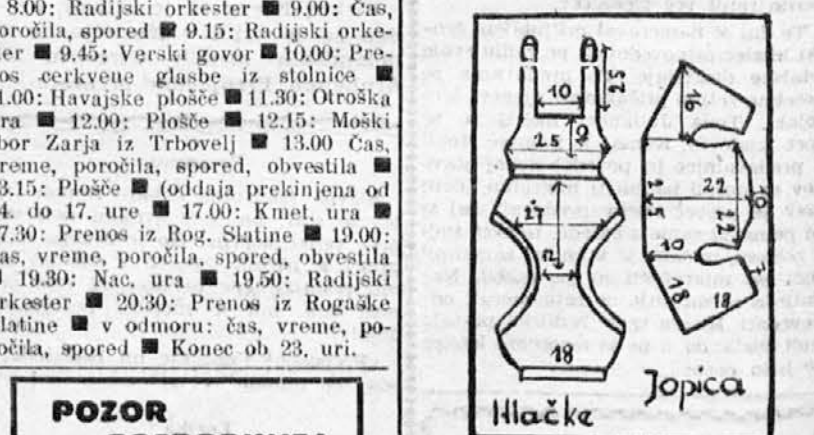
PETEK, 13. AVGUSTA
12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Cas, spored, obvestila ■ 13.15: Radijski orkester ■ 19.00: Cas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zanimivosti iz izseljeniških krogov ■ 20.00: Plošča ■ 20.10: Naša podeželjska gospodinja in tujski promet ■ 20.30: Radijski orkester ■ 21.15: Dvospevi in samospevi — pojeta Dragica Sokova in Štefka Korenčanova ■ 22.00: Cas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Angleške plošče ■ Konec ob 23. uri.

SOBOTA, 14. AVGUSTA
12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Cas, spored, obvestila ■ 13.15: Plošče ■ 18.00: Radijski orkester ■ 18.40: Freudovi učenci ■ 19.00: Cas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Pregled sporeda ■ 20.0: O zunanji politiki ■ 20.30: Muzikalen pisan večer ■ 22.00: Cas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

NEDELJA, 15. AVGUSTA
8.00: Radijski orkester ■ 9.00: Cas, poročila, spored ■ 9.15: Radijski orkester ■ 9.45: Verski govor ■ 10.00: Prenos cerkvene glasbe iz stolnice ■ 11.00: Havajske plošče ■ 11.30: Otroška ura ■ 12.00: Plošče ■ 12.15: Moški zbor Zarja iz Trbovelj ■ 13.00: Cas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 13.15: Plošče (oddaja prekinjena od 14. do 17. ure ■ 17.00: Kmet, ura ■ 17.30: Prenos iz Rog. Slatine ■ 19.00: Cas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Radijski orkester ■ 20.30: Prenos iz Rogaške Slatine ■ v odmoru: čas, vreme, poročila, spored ■ Konec ob 23. uri.

Kroj za Janezkove hlačke

(Gl. članek na 5. str.)

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje sto postreženi s **KURIVOM** pri tvrdki **RUDOLF VELEPIČ**

trgovina s kurivom **LJUBLJANA VII.**
Sv. Jerneja cesta 25
TELEFON 2708
Prvi poskus stalni odjem!

FR. P. ZAJEC

IZPRAŠAN OPTIK IN URAR LJUBLJANA - STARI TRG 9

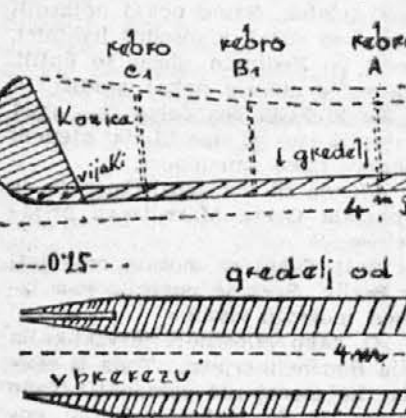
Velika izbira vsakovrstnih naočnikov, povečevalnih stekel, daljnogledov, toplomerov, barometrov, barotermometrov, hygrometrov, t. d. — Raznovrstne ure, zlatina in srebrnina. — Ceniki brezplačno!

nost, da ga lahko vsakdo sam hitro in za malo denarja zgradi, saj material ni drag, pa tudi ogrodje je enostavno.

KAJ VSE POTREBUJES?

1. 5 metrov debelega platna v širini 1 m 20 cm	200 din
2. Vijake in zakovice	30 ..
3. Les za ogrodje	50 ..
SKUPAJ	280 din

1. Les
Leseni kosi, s katerimi sestaviš ogrodje in ki ti jih pripravi mizar, so: palice na sredini, na kateri sta pri-

sliki 10 in 11

trjeni obe konici (oglej si sliko!) iz smrekovega ali mecesnovega lesa, je dolga 4 m, široka 6 do 7 cm in debela 4 cm. Dve konici iz tršega lesa imata obliko na eni strani zaokroženega trikotnika, čigar mere so: 65 cm višina, 42 cm širina in 2 cm debelina.

Veliko rebro (A) iz smrekovine ali mecesnove ima osem delov, katerih glavna oblika je polkrožna. Oglej si sliko št. 5.

Dve pomožni rebri (B) sta sestavljeni iz sedmih kosov v isti obliki kakor glavno rebro, toda v drugih razmerjih.

Dve mali rebri (C), sestavljeni po obliki glavnega rebra (A). Osemnajst palic iz smrekovine, dolgih 5 m, širokih 3 cm in debelih 1 cm. Tanke deščice za tla,

rajo biti na obeh straneh docela enako in somerno napete.

V sredino čolna, med stranice glavnega rebra, vstavi samo še kos lesa, ki veže obe stranici čolna. Ogrodje je gotovo!

4. Platnena 'koža'

Ogrodje postavi na dva stola, tako da bo gredelj zgoraj. Na ogrodje napni na obeh straneh somerno platno, pritrdi ga z žeblički na konec ene konice, potem ga pa potegni v drugo smer in napni še na drugo konico.

Zdaj napenjaš platno najprej na glavno rebro, potem na stranski rebri

in naposled na mali rebri. Platno pripnijaš z majhnimi žeblički; platno na konicah, ki ti ostane, obstrižeš, konec pa obrneš in pritrdiš na konici.

S platnom, ki ostane na konicah, pa pokriješ na konicah gornji del čolna, torej konice odzgoraj.

Platno moraš naposled pobarvati z dobro barvo, ki ne bo na solncu pokala in ne bo propuščala vode.

Kakor vidite, je ta način gradnje zelo preprost, toda vzlic temu je čoln zelo trpežen in dober. Za vse dele smo našli natančne mere, zato jih moraš seveda precizno upoštevati. Les dobiš pri mizarju, platno v trgovini z blagom, zaradi barve se pa posvetuj s prodajalcem barv.

Knjižna založba tiskarne Merkur d. d.

v Ljubljani, Gregorčičeva ulica 23a

opozarja na naslednje knjige svoje založbe:

Dr. I. Matko — PERKUSIJA IN AVSKULTACIJA	120—
Dr. Vidmar M. — MOJ POGLED NA SVET	100—
Dr. Vidmar M. — OSLOVSKI MOST	100—
Claude Anel — ARIJANA, roman, vezano	30—
Conan Doyle — POZNA OSVETA, roman, vezano	24—
Gabršček A. — GORISKI SLOVENC I. del	80—
Kreft — V OKLOPNJAKU OKOLI SVETA, roman, vezano	24—
Rehar R. — PESMI O KRALJEVICU MARKU, broširano	20—
Rehar R. — POPOTOVANJE PO ZVEZDI VECERNICI, broš.	12—
Spicar J. — MARTIN NAPUHEK, igra, broš.	10—
Vachek E. — KRI NE KLICE PO MAŠEVANJU, broš.	48—
vez.	54—
Ivo Šorli — IZBRANI SPISI, obstoječi iz šestih knjig, broš.	230—
vez.	320—

Mala knjižnica — Jurčič: SOSEDOV SIN — Dr. B. Škerlj: CLOVEK — Beecher-Stowe: KOČA STRICA TOMA — Goethe: EGMONT — Horatius Flaccus: PESMI — Storm: JEZDEC NA SERCU — Jan Neruda: MALOSTRANSKE POVESTI. Vsak zvezek stane broširan din 15—, vezan 20—

Na vse gornje cene dovolimo onim naročnikom, ki se sklicujejo na naš oglas v »Družinskem tedniku«, 20odstotni popust.